KIVILCIMLI'NIN ANISINA

Kıvılcımlı öldü... Cihan proleteryası bir önderini daha kaybetti. Gericiliğin alt edemediğini ölüm alt etti.

Marks ve Engels'in gerici Almanya'da, Çarlık Rusyası'nda Lenin'in doğuşu ne kadar diyalektikse; Kıvılcımlı'nın Osmanlı İmparatorluğu'nun yıkıntıları üzerinde doğuşu da en az o kadar diyalektiktir. Bu olaya ancak derebeği, burjuva ve küçük - burjuva sosyalistlerimizin kafacıkları akıl erdiremez. **«Olur mu? Bizden adam çıkar mı?»** kompleksleri yetsin artık! Gözlerimizi açalım! Taşlaşmış skolastik kafaları bir vuruşta kıralım! Yoksa, **«Olaylar inatçıdır»**. Türkiye'de ve Dünya'da bir **Kıvılcımlı** olayı oymuştur. Ve ergeç Bilimcil Sosyalizmin ustaları arasında yerini alacaktır, bize göre almıştır da...

Yurt içindeki ve yurt dışındaki bütün oportunist, anarşist, küçük - burjuva ihtilalcisi insancıklar ne kadar küfürler yağdırırlarsa yağdırsınlar, Türkiye ve Cihan Proleteryası O'NUN gerçek değerini anlayacaktır. Çünkü ONLAR, gerçek savaşçılarına mutlaka sahip çıkacaklardır.

Sosyalizm, İşçi Sınıfı'nın Bilimi, ustalarından birini kaybetti. O, son derece disiplinli bir proleterya militanıydı. Son soluğunu verinceye kadar Partizan olarak kaldı; partisiz devrimcilik olamayacağına inadı.

«Kıvılcımlı'nın başka özellikleri nelerdir?» diye sorsalar; hiç şüphesip ilk önce şunları sıralayabiliriz.

— Yığına inanç (işçi sınıfına inanç)

— Bilime inanç (sosyalizme inanç)

— Örgüte inanç (proleterya partisine inanç)

— Devrime inanç (devrime inanç)

Kıvılcımlı demek, her şeyden önce bu inançların birliği demektir. Biri eksik oldu mu, o **Kıvılcımlı** değildir. En az 50 yıl bu kara toprağın bağrında sosyalizm savaşı verdi. Son soluğunu verinceye kadar yolundan dönmeyenlerdendi. O da, her ölümlü kişi gibi **«unutkanlıklar ve yanlışlıklar karmaşası bir insan»**dı. Ve kendisi için şöyle diyordu. **«Yetmişine geldim. Hiç bir zaman kendimi beğenmedim. Daima, sonsuz eksiklerimle cenkleşirim. Bir ara, çok toyken, kendini beğenenlerin (çürüklerini elle tuttuğum halde) gerçek bir güce dayanmış olabileceklerini sanırdım. Denemelerim çoğaldıkça, kendini beğenmenin bir yaldızlı paravan olduğunu; arkasında acıklı yoksulların saklandığını hep gördüm. O zaman Bilimcil Sosyalizm'deki : «Mükemmel adam — ölmüş adam» gözleminin derinliğine ve sağlamlığına bir daha sonsuzca inandım.»**

Türkiye sosyalist hareketinin temel taşlarını koyan iki ustadan en sonuncusu da göçtü. O, son görevini de

(Devamı 4. sayfada)

HAFTALIK POLİTİK GAZETE

kıvılcım

DÜŞÜNCE VE DAVRANIŞ BİRBİRİNDEN AYRILMAZ.

YIL : 1 — SAYI : 1 — 4 MART - 1974 PAZARTESİ Fiatı : 100 Krş.

Yeni Aşamada Eski Parola: Proletarya Partisi

Kıvılcım niçin çıkıyor?

Dün olduğu gibi, bugün de önümüzde duran en yakıcı problem : PROLETERYA PARTİSİNİN ÖRGÜTLüNME SİDİR.

Kıvılcım, Proleterya Partisi'nin örgütlenmesi için; **«BİR DUVARCI SİCİMİ»** olmaya çalışacaktır.

Dün **«SOSYALİST»** gazetesi bu amaçla çıkmıştı. O'nun sürdürdüğü bu görevi, Kıvılcım yerine getirmeye kararlıdır.

Bugün, içinde bulunduğumuz durum, tek sözle özetlenebilir : **İLKELLİK.**

İlkellik nedir? «Bu terim genel olarak devrimci eylemde dar kapsamla yetinmeyi, bu kadar dar eylem temeli üzerinde iyi bir devrimciler örgütünün kurulamayaacğını anlıyamamayı ve nihayet (ki bu en önemlisidir) bu dar kapsamlı çalışmayı haklı gösterme ve onu özel bir «teori» durumuna yükseltmeyi, yani bu meselede de kendiliğinden - gelmeliğe boyun eğmeyi ifade eder.»

İlkellikten kurtulmanın ilk şartı: İlkelliği bilince çıkarmak ve proleterya partisini örgütlemek için bilinçlice hareket etmektir.

Kıvılcım bu bilinçle göreve devam ediyor.

KIVILCIM

Sosyalistlerin Birinci Görevi

Dr. Hikmet KIVILCIMLI

«SOSYALİST» gazetesi yeniden söz alıyor. Konuşacak. Neyi?

1 — Esaslı Nokta : Örgüt Problemi;

Şöyle, hiç derinleştirmeksizin, aklınıza geliveren soruları önünüzdeki bir kâğıda dökmeye çalışın. «Kafanız durur». Her sorunun adını yazsanız, bir **kâğıt** şöyle dursun, bir **defter** yetmez. Öylesine çok problemler kasırgası içine düşersiniz. Hele birde **genç**'seniz, ateş, duman sisten gözgözü görmez.

Demek böyle fırtınalı, yangınlı, anacık - babacık gününe gelmişiz. Bir gerçek Devrimcinin, henüz çocuk yaşındayken, o düşünce ve davranış fırtınalarına gebe sosyal yangınlar ortasında ne düşünüp, ne yaptığını bilmeyenimiz kaldı mı dersiniz? Der ki :

«Uzun, çetin ve ateşli bir dövüş yoluna girildi miydi, öyle bir an gelir ki, çekişmeli, merkezî ve esaslı olan noktalar kendilerini göstermeye başlar. O noktaların çözümü kavganın kesin çıkaryolunu belirlendirir. Ve o noktalar yanında, dövüşün ufak tefek, belli belirsiz ikinci kerte sorunları gitgide arka plâna düşer.» (V.İ.U.L. : «Bir adım ileri, iki adım geri», 1904 Mayıs).

Bugün Türkiye'de en çok **«çekişmeli»** olan, en **«merkezî ve esaslı»** nokta hangisidir? 50 Yıldır her soluk alışta tekrarlanmış: ÖRGÜTLENMEK'tir. Kimin örgütlenmesi? Üst **sömürücü** (Finans - Kapital ve Tefeci - Bezirgân) sınıflar, yâni Beyler - Ağalar evelezel dişlerinden tırnaklarına dek örgütlüdürler. Gereken HALK ÖRGÜTLENMESİ'dir.

Ancak Halkın Örgütlenmesi bile artık **«Harc'ı âlem»** denilen biçimde, her önüne gelenin ağzında gevelene gevelene posası çıkmış bir sakıza döndürülüyor.

2 — Esaslı Moment : Olaycığı Seçmek;

Türkiye'de bugün, Sosyalizmin karşılaştığı düşünce ve davranışlar, Evrendeki Mahşer'e de, Toplumdaki Tarihöncesi Kaos'a da benzer. Ancak o mahşercil Kaos, ne **Fizik Kanunlarla** çözümlenebilir, ne de İlkel ve Uygar Toplumların **Orman Kanunlarına**, Cöngül Kanunlarına bırakılabilir. Bugün üçte iki insanlık gibi, biz de Tarihöncesinde değiliz: **Sosyalizm öncesindeyiz.** Bilimcil Sosyalizm, insanlığın **«Sınıflar savaşı»** denilen en son **hayvanlık** konağından kurtuluş bilinci ve dövüşüdür.

Sosyalistler, önlerindeki sorunlar Mahşeri ile kamanmazlar (ambale olmazlar). Çünkü ellerinde **Diyalektik Maddecilik** (Metot-Mantık) gibi eşsiz araçları, silâhları vardır. Diyalektik; hem, Objektif (nesnecil) ve Somut (konkret) **Çelişkileri bir arada** izleyiş, kavrayış kuralıdır. Hem de, **Momenti seçmek**'te başlıca Sübjektif ve etkin olan **İnsancıl** düşünce-davranış kuralıdır.

Mahşeri seçeceğiz. Kaos'ta yöneleceğiz. Bunu söylerken, iki şey yapılacak demektir :

1) Olayların kendi gidişleri içinde hangi **zincirleşmenin**, hangi [illegible] ...vırdetmek anlamında SEÇ[illegible] ...MEK ve yönelmek;

2) Olaylar **zincirini** çekip ardından tümü ile **sürükleyecek ana halkayı** iyice tutup var güciyle asılmak anlamında, SEÇMEK ve yönelmek.

Mahşer kalabalığında kendini ve dâvayı yitirmemek için. Olaylar içinden asıl **Olaycığı**, Doğrular içinde «püf noktası» olan **«Doğrucuğu»** seçeceğiz ki, hem doğru hem **doğurucu** yönelişe ulaşabilelim.

(Devamı 4. sayfada)

Kim Affedilmeyecek ?

Af konusu uzun zamandan beri basınımızı ve böylece kamu oyumuzu en çok ilgilendiren bir olay oldu.

Bu konuda bir kaç sözle fikrimizi açıklamayı kendimize görev bildik.

Türkiyemizde yaklaşık olarak 70 - 75 bin kişi ceza evlerinde bulunmaktadır ve Cumhuriyetimizin 50. yılı gibi önemli bir zamanda AF daha bir önem kazanmaktadır.

Biz çıkarlacak olan affın **«içerdekiler»** için bir **«ihsan»**, bir **«atifet»** olarak değil, onları suç işlemeye iten etkenlerin ve içinde bulunduğumuz durumun zorunlu bir meselesi olarak görüyoruz.

«Varlığı «atıfet» ve «ihsanlar»la hırpalanmış, ezilmiş kulluğa itilmiş insanların meydana getirdiği topluluklarda mutlu yaşantıdan söz etmek gaflet değilse, bilimle eğlenmektir. Siz hiç yaşamını başkalarını natıfetine borçlu olanların «varolma» işkencesini düşündünüz mü?... Kimler affedilmiştir? Kimler mahkum edilmiştir? Suç işleyenler... Suç işletenler... Suça itenler... Suça itilenler... O kadar çapraşık bir konu, gerçek suçluları bulup çıkarmak güç.» (1)

Fakat; «Parlamento ve Hükümet süre gelen tutum, görüş ve icraatı ile yurdumuzu anarşi, kardeş kavgası, sosyal ve ekonomik huzursuzluklar içine sokmuş, Atatürk'ün bize hedef verdiği çağdaş uygarlık seviyesine ulaşma ümidini kamuoyunda yitirmiş ve ANAYASANIN GÖRDÜĞÜ REFORMLARI tahakkuk ettirememiş olup, Türkiye Cumhuriyeti'nin geleceği ağır bir tehlike içine düşürülmüştür.» diyen 12 Mart 1971 Muhturası suçluları tespit etmişti.

GERÇEK SUÇLULAR

«Türk hukukunun sorunları hep sözde kaldı. Ne REFORMLAR GERÇEKLEŞTİ ne de Türk hukukçusunun önerdiği doğrultuda kanunlar çıkarıldı. Aksine çıkarılan bütün kanunlar bu kongrede alınan kararlara aykırı oldu... Türk hukukçuları adalet örgütünün ve yargıçların BAĞIMSIZLIĞINI mı arzulamışlardı, yeni yasalarla bu bağımsızlık İHLAL EDİLDİ... 1965 yılında T.C.K.'nun yeni Anayasanın esprisine uydurulacağı söylendiği halde, Cumhuriyetin 50. yılında 1961 ANAYASASI, ÇAĞINI ÇOKTAN YİTİRMİŞ, ÇAĞ DIŞI KALMIŞ CEZA KANUNUN ESPRİSİNE UYDURULDU.» (2).

«...suç sayılan eylemlerde toplumunda az çok bir payı bulunduğu bugün genellikle onanmış bir gerçektir. EĞİTİM YETERSİZLİĞİ, SOSYAL ve EKONOMİK DÜZEN BOZUKLUKLARI, GELİR DAĞILIMINDAKİ ADALETSİZLİKLER bir kısım insanları suç işlemeye iten dış etkenlerdir.» (3)

«1961 Anayasasının belirttiği ve devlete verdiği görevler gerçekleştirilmediği içindir ki, toplumda huzursuzluklar baş göstermiştir... ceza kanunlarının bazı hükümleri TOPLUM GELİŞMESİNİN ve ÇAĞ ANLAYIŞININ GERİSİNDE KALMIŞLARDIR. Bu durum kamu vicdanını rahatsız eder bir hal almıştır.» (4).

«Artık af toplumumuzun birinci plânda gelen unsuru olmuştur. İş böyle olunca, af şöyle mi olsun,, böyle mi olsun, sınır kapsamı nasıl olsun diye tartışma olanağını yitirmiş bulunuyor. DÜZEN ÖYLESİNE BOZUK, HAKSIZ ve ADALETSİZ, HAK ARAMA ÖYLESİNE GÜÇ Kİ...» (5).

Evet; Türkiye'mizi **«çağdışı»** kanunlarla, temelden bozuk iktisadi ve sosyal düzenlerle ÇAĞDAŞ UYGARLIK seviyesine ulaşmaktan alakoyanlar, ULUSLARARASI FİNANS KAPİTAL'E göbekten bağlı bir avuç TEKELCİ SERMAYE ve onun müttefiki TEFECİ ve BEZİRGAN'lardır.

Ülkemizin şu andaki durumunda insanları suç işlemeye iten etkenler nelerdir? Meseleye açıklık getirelim. Ülkemizin

«ŞU ANDAKİ DURUMU NEDİR?»

Ülekmiz, dünyanın yarısının kapitalist yarısınında sosyalist sistemde bulunduğu şu anda, gelişmiş kapitalist ülkelerin önderliğini yaptığı Emperyalist Blok'a dahil bulunmaktadır. Nato'suyla ,Cento'suyla, Ortak Pazar'ıyla ve daha bir çok iktisadi, askeri ve siyasal işbirlikleriyle Emperyalist Blok'un bir üyesi durumundadır. 50 yıldır, bu sistemin uygulanması Türkiye'ye ne kazandırmıştır?

Türkiyemiz bir işsizler yurdu olmak durumundan çıkmış mıdır? Ağır Sanayi kurulmuş mudur? Memleketin efendisi sayılan köylüye kulak mı verilmiş, topraksızlara toprak, mahsulüne değer fiyat ,ucuz tarım aleti, gübre mi veril-

(Devamı 4. sayfada)

Şehitlerin Anısına

12 Mart öncesi ve sonrası dönemde birçok işçi, öğrenci kardeşimiz Finans-Kapital'in azgın sivil ve resmî ajanları tarafından öldürüldüler.

Ölümlerindeki biçim üzerinde durmak gereksiz. Kimi bıçaklanarak, kimi asılarak; kalleşçe, pusularda, sotalarda ,işkence odalarında, hücrelerde : Ama hepsi tek ülkü uğruna «Türkiye halkının, bir avuç yerli - yabancı parababasının zılgıdından, tahakkümünden kurtuluşu uğruna» öldüler öldürüldüler.

12 Mart öncesinde teşkilâtlandırılan, Ülkü Ocakları ve polis örgütleriyle sürdürülen sürek avı; Sıkıyönetimle birlikte bilinçli bir şekilde gençliğin sinirliliğinden ve heyecanından meydana gelen hatalarıyla; en önemlisi bir işçi sınıfı partisi olmaması sonucu meydana gelen dağınıklıktan faydalanan, Finans-Kapitalist ve Tefeci-Bezirgân parababaları tarafından tezgâhlandı.

Birbirini izleyen «Balyoz Harekâtları, Fırtına Tatbikatları»yla halka gözdağı vermeye çalışan bir avuç para-babası 3,5 yıllık sıkıyönetim döneminde halkın bütün demokratik haklarını gaspederek, bunlara «Lüks» diyerek sömürüyü arttırdı ve sermaye birikimini hızlandırdı. Bunun için gerekçe hazırdı: «GENÇLİĞİN EYLEMLERİ».

Hem gençliği eyleme zorlarsın, sonra da kalkar utanmadan halka «Vatan Haini» diye lanse edersin. Vatan haini kim? Ülkemizin yer üstü ve yer altı kaynaklarını, emekçi halkımızın çalışıp çabalayarak yarattığı değerleri, ve bizzat işçilerimizi uluslararası finans-kapital'e peşkeş çekenler mi? Yoksa buna karşı çıkan; gençler mi?..

Artık «geçti Bor'un pazarı», ne provakasyona gelecek gençlik, ne de «vatan haini», «anarşist» palavrasına inanacak halk var.. Köprülerin altından çok sular aktı. Oyun bitecek.

İşçi sınıfı devrimcilerinin, şehitlerine sahip çıkabilmesi, ancak ve ancak **çelik** disiplinli proleterya **partisiyle** olabileceği **artık kavranmalıdır.**

Öldürülen devrimci kardeşlerimizin elde edebildiğimiz kadarıyla listesi :

Mehmet Çavdar (işçi), Satılmış Tepe (işçi), Vedat Demircioğlu (öğrenci), Atalay Savaş (öğrenci), Duran Erdoğan (işçi), Ali Turgut Aytaç (emekçi), Mehmet Kılan (köylü), Mehmet Cantekin (öğrenci), Mustafa Taylan Özgür (öğrenci), Fehmi Kafa (köylü), Mehmet Büyükseving (öğrenci), Battal Mehetoğlu (öğrenci), Şerif Aygül (işçi), Dr. Necdet Güçlü (Yedek Subay), Mahmut Öztaş (köylü), Dursun Yanardağ (köylü), Abdurrahman Bozkurt (işçi), Yaşar Yıldırım (işçi), Mehmet Gıdık (işçi), Mustafa Baylan (işçi), Şahin Çavuş (köylü), Mustafa Kuseyrioğlu (öğrenci), Hüseyin Aslantaş (öğrenci), Nail Karaçam öğrenci), Zeki Erdoğan (işçi), Yalçın Ergönül (işçi), Necmettin Giritlioğlu (sendikacı), Hüseyin Çarpan (işçi), İlker Mansuroğlu (öğrenci), Şerafettin Ersoy (öğrenci), Ali Rıza Keskin (köylü), Mehmet Turan (köylü), Şerafettin Atalay (Tip yöneticisi), Hıdır Erdal öğrenci), Ali Han Altınay (sendikacı), Şenel İnal (Tip üyesi), Niyazi Uluğ (Tip yöneticisi), Mehmet Susuz (köylü), Gasip Tekin (öğrenci), İbrahim Öztaş Öğrenci), Sinan Cemgil (öğrenci), Kadir Manga (öğrenci), Alpaslan Özdoğru öğrenci) Hüseyin Cevahir (öğrenci), İsmet (Öğrenci), Ulaş Bardakçı (öğrenci), Mahir Çayan, Cihan Alptekin, Ömer Ayna, Saffet Alp (Subay), Hüdai Arıkan (öğrenci), Sinan Kazım Özüdoğru (öğrenci), Nihat Yılmaz (işçi), Ahmet Atasoy köylü), Ertan Saruhan (öğrenci), Sabahattin Kurt (öğrenci), Koray Doğan (öğrenci), Niyazi Yıldızhan (öğrenci), Deniz Gezmiş, Yusuf Aslan, Hüseyin İnan, Vedat Gevrek (öğrenci), Ali Haydar Yıldız (öğrenci), A. Muharrem Çiçek (öğrenci), İbrahim Kaypakkaya (öğrenci).

İşveren Sosyalizmi - işçi Sosyalizmi

Türkiye'de sosyalizmin aktüel iki konusu var: 1) Bilinç, 2) Teşkilât...

Bilinç konusu daha çok teorik açıdan, teşkilât konusu daha çok pratik açıdan önemlidir. Teorik bilinç denildi mi, bunun şimdiki anlamı teoride BURJUVA SOSYALİZMİ'ni bilince çıkarmaktır. Pratik teşkilât denildi mi, bunun şimdiki anlamı en somut biçimleriyle ve parolalarıyla TÜRKİYE HALKINI TEŞKİLÂTLANDIRMAK'tır.

İlkin: BURJUVA SOSYALİZMİNİ BİLİNCE ÇIKARMAK üzerinde duralım.

Bugün Türkiye'de kapitalist sınıfı nasıl egemense, tıpkı öyle, egemen bir burjuva sosyalizmi yaratılmaktadır. Bu burjuva sosyalizmini bilince çıkarmak yapılacak ilk görevdir. Burjuva sosyalizmini bilince çıkarmak deyince, akla gelenler: Burjuva sosyalizmi karşısında takınılacak davranış, burjuva sosyalizminin olumlu olumsuz yanları, bu yanlara göre gerekli taktik özellikler ve en sonunda proletarya sosyalizminin üstün çıkarılması gibi konular önümüze çıkıyor. Bunlara birkaç sözle değelim.

A. BURJUVA SOSYALİZMİNE EVET Mİ? HAYIR MI?

Türkiye'de BURJUVA SOSYALİZMİ'nin doğurtulmuş ve büyütülmüş olmasından daha olağan bir sonuç düşünülemez. Öyle bir sosyalizmin «BAŞARILI» olması ne demektir ?

Halkın ve işçi sınıfının Finans-Kapital işkencesinden bir manivelâ ister. Bir ülkede ve dünyada yaşayan insanların bin türlü oyuna ve ölüme getirilip harcanmalarından yakalarını sıyırabilmeleri ancak GERÇEK SOSYALİZM yoluyla olur. Bu uğurda her güçlüğe sabırla ve bilinçle baş koyanlar nasıl düşünecekler ve nasıl davranacaklardır ?

Finans-Kapital zümresi Türkiyede bile bir burjuva sosyalizmine olsun hak tanımak zorunda kaldı. Özellikle 27 Mayıs'tan sonra bu zümre iki elin parmaklarıyla sayılacak kadar az ve bir yüzük taşı kadar apaçık ortada kalınca, sanki kendi kendisinden korktu ve millet içinde kendisini bir eriyik olarak gözden kaçırmak ve böylece geniş yığınları kendi yörüngesine oturtmak istedi. O zaman son kertede tarafsız» ve serin kanlıca altruist davranmak gereğini duydu. Finans-Kapital öyle çok «DEMOKRATİK» idi ki, Türkiye'de sosyalizme bile yer bırakıyor idi. İkinci Cihan Savaşında faşizmin bir an katastrofa uğraması, gâlip emperyalistleri son derece toleranslı olmaya sürükledi. Ve böylece sosyalizm en geri sömürgelere dek bir çeşit «meşruluk» kazandı.

Bu durumda ne yapılacaktı? Başlıca iki zıt eğilim görüldü :

1 — Burjuva sosyalizmine «ne nimet» diyerek dört elle sarılmak. Her ne pahasına olursa olsun **«hiç yoktan iyi»** demek. **«Bu kadarcığımı bari»** savunmak. Yüksek göklerden her ne yağarsa yercil kucak açmak. Alkış tutmak.

2 — Tersine, burjuva sosyalizmi madem ki «yukarıdan» geliyor, onu hiçe saymak. Yeryüzünün en hinoğluhin canavarı olan Finans-Kapitalin «habis ruhu» diye yalnız kötü [illegible] kalkıp burjuva sosyalizmine ana avrat söğmek.

Bu iki yoldan hangisi tutulacaktı? Soruyu daha net koyar koymaz; hangi «MANTIK» ile düşüp davrandığımız bir yol daha önümüze çıkmamazlık edemez. Aristo'dan beri alıştığımız Mantık bellidir. «YA EVET, YA HAYIR, BİR ÜÇÜNCÜSÜ OLAMAZ.» Böyle metafizik BURJUVA mantığına uyarsak mesele çok basittir. Yapılacak iş her küçük-burjuva **«mütefekkir ve münevver insanlık»** ının doğuştan bayıldığı çok «YALINKAT» biçimlere girer.

Türkiye'deki burjuva sosyalizmine ya «EVET!» deriz .Gününü gün eden bir «gerçekçi» alçakgönüllülüğü ile «AĞIR DELİKANLI» pozunu takınırız. Baş ağır, kulak ağır, zamanı gelince şahlanmak üzere köşemize çekiliriz. Yamyassı bir «VİJDAN HUZURU» içine gömülürüz. O zaman sosyalizmin «hot sosyete»si içinde en kodaman kapitalistler için bile «SAYGI DEĞERLEŞİRİZ.» Evliyalar gibi sosyal madde ötelerine çıkarız. Bu da yolunda Nirvana'ya kavuşuruz. Yok oluruz.

Yahut tersine döneriz. Türkiye'nin her burjuva sosyalizmi gösterisine top gibi patlıyan keskin bir «HAYIR!» çekeriz. Böyle bir sosyalizmi görmeye hattâ işitmeye dayanamayız. Bulduğumuz yerde bir kaşık suyla boğacağımıza inanırız. Bu hırs altında «İŞÇİ SINIFININ DEVRİMCİ BİLİNCİ» adına göstereceğimiz negativizmus (olumsuzculuk) ile «VAZİFEMİZİ YAPMIŞ» sayılırız. Artık İsa'yı Çarmıha gerilmiye gönderen Roma Valisi Ponspilât yeteneğiyle «ELLERİMİZİ YIKARIZ». Böylece yeniden ve ters yoldan iyi saatte olsunlara karışırız, «sırra kadem basıp» gene yok oluruz.

Karşımızdakilerin pek istedikleri de budur: Burjuva sosyalizminin «RAHAT» bırakılmasıdır. Burjuva sosyalizmi en çok öyle metafizik mutlaklık taşıyan birer «evet» ve «hayır» önünde keyiflenir. Evet diyenler kendi kendilerini inkâr etmişlerdir. Hayır diyenler burjuva sosyalizmini inkâr gösterisi altında savaştan caymışlardır. Bu iki «çekimserlik»ten karşımızdakiler çok yararlanırlar.

«Evet» diyenler: Tatlı canlarını savunmuşlardır. Burjuva sosyalizminin arkasında dayısı Finans-Kapital vardır ve herşeyi yeterce destekler. Başkasına hacet kalmaz.

Asıl «hayır» diyenler: Burjuva sosyalizminin midesini kamçılayan acı nesneler gibi iştihasını kabartır. «Bakın bizde ne cevherler var» demeye getirir. Meyvasız ağaç olsaydı, burjuva sosyalizminin üzerine taş atılır mıydı?

Her iki durumda da burjuva sosyalizmi bir oportunizm kalâsı olarak ayakta kalır. Ne içinden, ne dışından yıkılamaz. Mensup olduğu burjuva «BOZUK DÜZENİ» ni sonuna dek, kimi çelebice, kim afokonlar geçirerek habire «ELEŞTİRİR»: yani ,eleştiri adı altında ,ters yoldan burjuva sosyalizmini savunmakta ağır topçu rolünü oynar.

Örneği bütün dünya sosyalist partilerinde çok görüldü. Hâlâ her gün çeşit çeşit mostralıkları ayağımıza takılır durur. Ancak olayların en belirli ve kesin sonulu türleri Çarlık Rusyasında geçti.

«Rus Sosyal Demokrat İşçi Partisi» daha doğarken, «MARKSİST» plâtformun üzerine dayandı. Çarlık gizli polisi Okhrana o günler anarşist (nihilist) küçük - burjuva suikastlarından bunalmıştı. O durumda Marksistler, en başta Lenin, «Urudoviki» denilen küçük - burjuva terrörcülerine karşı teorik ve çok şiddetli eleşiriler yaptılar Böylece, Marksizm yasak olduğu halde, Çar polisi Marksistlerin anarşistleri baltalayışlarına bayağı «tolerans» gösterdi.

O yüzden İşçi Partisi içinde «ekonomizm» adını alan ve siyasî savaşı önemsemiyen, sonra «LEGAL MARKSİZM» adını alan ve yalnız burjuva sosyalizmini bütün imtiyazlarıyle savunan akıllılar çıktı.

1905 Devrimi bütün hesapları altüst etti. O zaman RSD İşçi Partisi içinde ideolog geçinen BURJUVA SOSYALİSTLERİ sağduyularını kullandılar. Plekhanov, Martov öncülüğünde «YIĞINLAR DEVRİME GİRİŞMEMELİYDİLER» gibi ihtiyarlılık ve akıllılık gösterilerinde bulundular. Bunlara bakılsa Tarih açıkgözlere sormadan adım atmıyacaktı. Bunlar MENŞEVKLER adını aldılar.

Ortada teori açısından iki uç çaprazlık belirdi. Bunlardan bir «KUYRUKÇULAR» (kvostii) vardı. Onlar burjuva liberalizminin kuyruğnda gideceklerdi. Bir de «ÜLTİMATOMCULUK» vardı. Bunlar «uzlaşma yok» parolasıyla parlâmentarizmi hiçe sayıyorlardı. Halkı burjuva sosyalizminden yararlanma işinde yetersiz ve yoksul bırakıyorlardı.

Gerçek sosyalizm ve kuyrukçulara «yeşil ışık» tuttu, ne ültimatomcuları ciddiye aldı. Burjuva sosyalizmi önünde işçi sınıfının şaşmaz mantığı DİYALEKTİK MATERYALİZM idi. Bu metod her iki uç düşünce ve davranışları iterek, kendi yolunda yürüdü.

B. YALNIZ BURJUVA SOSYALİZMİ HAKLIDIR

Bugün ortalıkta yaygın olarak bütün küçük - burjuva «sağduyu»larna kendisini dayatmış bulunan iki kanı var. Bu iki kanyı daha önce şu iki başlıkla özetledik :

1. «YALNIZ BURJUVA SOSYALİZMİ ÖNCÜ OLABİLİR.»

2 — PROLETERYA SOSYALİZMİ YENİLGİ ENAYİLİĞİDİR.

Burjuva sosyalizminin sözlerini bırakıp seni YAPTIKbırakalım. O sözler dünyanın en kemiksiz diliyle söylenmişlerdir. İstenildiği yana istenildiği kadar çekilip uzatılabilir. Söz olarak bunlarla uğraşmak kadar boş ve anlamsız çaba olamaz.

Buruva sosyalizminin sözlerini bırakıp som YAPTIKLARINI ele almak ilginç olur. Bu yapılanlar : aydınlardan ve tecrübesiz gençlerden başlıyarak, esnaflara ve fırsat buldukça köylülere, işçilere doğru uzanan etkilerdir .Bütün bu etklierin hepsi birden hep yukarıda özetlenen iki olayı ispatlamakla geçiyor.

Burjuva sosyalizmi bu düşünce ve davranışlarında haklı mıdır, değil midir?

Verilecek karşılığı soyut TARİF ve TANIMLAMALARDA aramıyalım. Somut PROSE (vetire : süreç : gidiş) içinde bulabiliriz.

İlkin burjuva sosyalizmi öyle düşünüp davranmakta haklıdır. Ancak bir soru şart olur : Nerede ve ne zaman burjuva sosyalizmi haklıdır?

1 — KAPİTALİZM çerçevesi içinde haklıdır.

2 — Kapitalist sınıfı iktidarda kaldığı SÜRECE haklıdır.

Gizli polisinden yabancı teşkilâtlarına dek her güç [illegible] ortasında proleter sosyalizmi yerine burjuva sosyalizmini üst getirmeye çabalar. Şirket sermayeleri kadar büyük, kapitalizmin maddî manevî silâhları kadar güçlü ,emperyalizm iktidarı kadar aktüel olan bu çaba ister istemez bütün akan suları durdurur.

Kapitalizmin gerçekliği böyle iken, bütün o akıntılara karşı kürek çekmek nedir? diye sorulunca, verilecek karşılık kendiliğinden şöyle olur : «ENAYİLİKTİR», yahut «BUDALALIKTIR» ve ilh.. Kapitalist sınıfı iktidarda kaldığı sürece, gerek feodal kafa için, gerek kapitalist bireyciliği için ülkücülük enayilik olarak kalacaktır.

Çünkü proletarya sosyalizmi her gün dört bir yandan binbir açık yumruk yiyecektir, binbir gizli suikasta uğratılacaktır. Ne yapılacak yapılacaktır, proletarya sosyalistlerinin çanlarına boyuna ot tıkanacaktır. Kapitalizm STATÜKOSU açısından başka türlüsü akla bile getirilemez.

Böylesine körü körüne, parmağım gözüne bir olay, bir «GERÇEKLİK değil midir? Evet, gerçekliktir. Ona bundan yüz küsur yıl önce Karl Marks «REAL POLİTİKER» lik adını vermiştir. Türkçesi, sözü sözüne tercüme edilirse, «gerçek politikacılık» diye çevrilebilir .Ancak ne Marks, ne Engels öyle bir «real politiker» olmadılar ve «real politiker»liği bütün ömürleri boyunca ellerinin tersiye tiksinerek itelediler.

Böyle bir durum önünde «real politiker»liğe karşı direnenleri burjuva sosyalizmi daha az küçümsemez. Onlara eziyet çekmekten zevk duyan hasta mazohistler damgasını vurur. Bile bile kendilerini ateşe atan enayiler gözüyle bakar. Çünkü «real politiker»lik gibi şanlı şerefli, yağlı çıkarlı kolay yol dururken, o inatçı kimseler direnmişlerdir. Onların kafa tutuşlarını kafasızlıklarından başka şeye bağlamak mantığa sığmaz. Proleter sosyalistlerinin düşündükleri ve yaptıkları saçma mantıksızlıktan başka türlü «tarif» edilemez. Yeni deyimle «tanımlanamaz».

Ne var ki, o anlık açıkgöze «TANIMLAMAYI» tarihcil gerçekliğin akışı içinde bir gelişim olarak ele aldık mı, kazın ayağı değişmeye başlar. Bir kere «real politiker»lik kavrayışı kapitalizmin daha emperyalist iktidarı ile birlikte sarsılmaya başlar. Emperyalizm süresince bir alışkanlık olarak güdülürken bile, ikircilikle karşılanmaya başlar. Burjuva sosyalizmi bir şeye dikkat eder. Kapitalizm gidişi birçok kişilerin, en iyi proleter sosyalistlerinin teker teker başlarını yiyor mu, yemiyor mu?

Yiyor. Ancak o gidiş aynı zamanda hiç durmaksızın kapitalizmin de başını yeyip kemirmektedir. Bu olay önünde bile burjuva sosyalizmi kurnazca göz kırpıp şöyle düşünür :

«Eyi ya, biz de kapitalizmin bittiği günü bekliyoruz. Kapitalizm tükendi mi, sırtımızda yumurta küfesi yok : proletarya sosyalizmine dönüveririz. Dönünce âblar, döner dolaylar. Ve ilh..»

«TAKTİK YAPTIKDI», yahut «İNKARIN İNKARI» yolundan diyalektiği uyguluyoruz deniliyor ve denilecek. Burjuva sosyalistleri gerçekten de hattâ proletarya sosyalizminin en çetin proletarya diktatörlüğü çağlarına bile kolayca uymuşlardır.

«Ar değil, kâr» dünyası mı? Burjuva sosyalizmi burada da söyliyecek söz bulur. «Marksizm, küçük - burjuva ahlâkçılığı» değildir der. Ve böylece «enayilik» yani sürünmek ve yenilgi bir yol daha kapitalizm çağında proletarya sosyalizmine inananlara düşmüş sayılabilir.

C. YALNIZ BURJUVA SOSYALİZMİ HAKSIZDIR

Meseleyi bir de insanlık tarihinin bütünü içinde değerelndirmeye çalışalım. Eğer kapitalizmde «enayi» sayılan ama «gerçekten» var olan proletarya sosyalistleri bulunmasaydı, işler nereye varırdı? erkes «EYYAM EFENDİSİ» olup «kurda kul» kesilseydi ve «KURTLARLA ULUSAYDI» ne olurdu?

Toplumun bütün devrimleri gibi SOSYAL DEVRİM de aktif olarak insancıl GELENEK - GÖRENEK üretici gücüyle, insancıl KOLLEKTİF AKSİYON üretici gücünün ürünüdür. İster istemez PASİF olan teknik ve coğrafya üretici güçleri, insancıl üretici güçleri DETERMİNE eder, belirlendirir. Bununla birlikte, karşılıklı olarak insancıl üretici güçler de teknik ve coğrafya üretici güçlerini REALİZE ederler, gerçekleştirirler.

Burada tarihin kaçınılmaz diyalektiği bir daha ağır basar. Teknik ve coğrafya kadar duygusuz, maddecil, kahredici üretici güçler insancıl üretici güçleri determine ettiği için : PROLETARYA SOSYALİSTLERİ denilen insanlar var olmuşlardır. Yani proletarya sosyalizmi şu veya bu kişinin ütopyası, kuruntusu, uyduruğu değildir. Sosyal ve ekonomik determinizmin ürünüdür.

Bir an için (böyle şey olamazdı ya, nitekim olamadı ve olamıyor) proletarya sosyalistlerinin hiç doğmadıklarını farzedelim. Herkes «real politiker» eyyam efendiliği ile gününü gün ediyor. Boyuna alkış ve kazanç toplavar burjuva sosyalisti oluyor, diyelim.

Böyle şey olmadı, olmuyor ve olamıyacak. Çünkü, tekrar edelim, her şeyden önce EKONOMİK DETERMİNİZM buna engeldir. Modern toplumda burjuva sosyalizminin tekerine birinci kamayı sokan bu gerçeklik, bu ekonomik determinizmdir. Vardır PROLETARYA SOSYALİSTLERİ Bu göz göre var olan insanlar, güçleri ve eğilimleri nasıl yok sayabiliriz? Proletarya nasıl varsa, tıpkı öyle, proleter sosyalizmi var olmak ve gelişmek zorunda kalmıştır. Modern toplumda bu oluş ve gelişim, en önüne geçilmez asıl öz gerçekliktir.

Faşizmin üstün geldiği yerde, onun kuyruk altını yalayan burjuva sosyalistleri kadar, faşizme meydan okuyan proletarya sosyalistleri de yetişmişlerdir. Burjuva sosyalistlerinin işbirlikçiliğe döküldükleri karanlık, kara Findns - Kapital diktası günlerinde, proletarya sosyalistlerinin sesleri duyulmadığı zaman dahi kökleri kazınamamıştır. Tarih gidişi içinde «REAL POLİTİKER» lik gerçekliğini kökünden kazıyan KAÇINILMAZ GERÇEKLİK budur.

Öyle olmasaydı insanlık tarihi 7 bin yıldan beri hep yerinde saymış olurdu. Modern çağa giriş gerisin geriye dönüşe varırdı. Yok öyle birşeyler. En karanlık ve bilinçsiz Antika tarihte herşeyin yıkıldığı momentler görülmüştür. Bu katastroflara bugün TARİHSEL DEVRİM adını veriyoruz. Ardından ne görüyoruz? Toplumun en çok gerilediği çağda, hiç kimsenin beklemediği eskisinden daha ileri atılışlar hızlanmıştır.

Modern toplumda işler başka türlü yürümedi. Kapitalizmin kendi önderlik ettiği devrime gene kendisi en gerici karşı - devrimler çıkardı. Ardından karşı - devrimin zorbalığı ne denli büyükse en az o denli büyük [illegible] ve kesin devrimler patlak verdi. Her karşı - devrim daha bereketli devrimlere kapı açmaktan başka bir şeye yaramadı. Hattâ İngiltere ile Fransa tarihlerinin birbirlerinden ayırt olunuşları bu noktada toplandı. Fransız toplumunda boyuna en gerici karşı - devrimler kışkırtıldığı için, Fransız sosyal devrimi yeryüzünde «ULUS DEVRİM» adını aldı. Ve bütün bu devrimler kendi çağlarında hep kötülenmiş, hakarete, kovuşturmalara, işkencelere uğratılmış ülkücülerle yürüdü.

Burjuva sosyalizminin tekerine sokulan ikinci kama şdur: İnsancıl üretici güçlerden ÜLKÜCÜLÜK yalnız kaçınılmaz olmakla kalmamıştır ,kazınılamıyacak kadar da köklü ve güçlü olmuştur. Bir an için herkesin günlük çıkarcı politika beyefendisi kesildiğini kabul edelim. Sosyal devrim ne olacaktı?

Coğrafyanın dağları, taşları, ulu ulu ağaçları, yahut üretimi norakları, çekiçleri, kara - sabanları, makineleri, motorları ,ordinatörleri, füzeleri, uçakları canlanacaklar mıydı? Başlarını kaldırıp bir gün yeryüzünde kendilerini daha iyi işletebilecek insan düzenini KENDİLİKLERİNDEN mi kuraacklardı?

Böyle bir sorunun gülünçlüğü bile sahteliğini örtbas edemez.

Basit örnekler he rgün gözümüz önünde akıyor. En sonuncusuna göz atalım. 1960 yılının 27 Mayıs gecesi ne oldu? Türkiye'de Finans - Kapital «şartsız kayıtsız egemen» idi. Bu egemenliğin gittikçe ağırlaşan baskısına karşı direnme nasıl olabilirdi? Bütün alınteriyle yaşıyan Türkiye sınıf ve tabakalarında hoşnutsuzluk eğilimi pusuda yatıyordu. Bu eğilim kara yığınların en karanlık ve en ters gösterişiyle, hattâ Menderes - Baayr klikinden medet umar duruma düşmüştü. Bu şartlar altında son kereye gelmiş hoşnutsuzluk, bilinçli yahut bilinçsiz ülkücülerini bulmasaydı, nereye varırdı?

27 Mayıs'ı teşkilâtlandıran, yayından boşandıran ülkücü genç asker, karanlıklar içinden kelleyi koltuğa alıp çktılar. Bu ülkücüler olmasalardı Türkiye'nin en büyük zibidi ve züğürt yığınlarında büyüye nhoşnutsuzlk eğilimi Bayar ve Menderes'in kuyruğunu yalamakla kıyamete kadar sürünecek miydi? Görünüş ona benziyordu.

Memlekette geniş çalışan halk yığınlarının hoşnutsuzluk eğilimi ters yolda soysuzlaşıyordu. Bu haliyle o hoşnutsuzluk eğilimi 27 Mayıs devrimini başarılı kılmaya yetebilir miydi? Böyle birşeyi düşünmenin bile gülünçlüğü sahteliğini örtbas edemez.

Tarihte bütün GERİCİ diktatörlükler hep ve her zaman yalnız İLERİCİ devrimleri boğmak için ve boğaark azıtmışlardır. Öyle iken ne Antika toplumun «TARİHCİL DEVRİMLER»i «tekerrür» etmekten geri kalmıştır; ne modern «SOSYAL DEVRİMLER» birer masal olmuşlardır. PROLETARYA SOSYALİZMİ en «İLERİ» ülkelerde, sırf BURJUVA SOSYALİZMİ sayesinde alt edilmiş ve zaman zaman FAŞİZM'in görülmedik gerici diktasıyla kana boğulmuştur ve boğuluyor. Dünyada proletarya sosyalizmi bir var imiş, bir yok imişe döndürülebildi mi?

Çarlık düzeni, Osmanlı saltanatı, Avusturya imparatorluğu, Almanya kayserliği bir var imiş, bir yok imişe döndüler. Onların yerine geçen cumhuriyetler yaşıyorlar.

Tarihte 7 bin yıllık medeniyetlerin batışları nedendir? O zamanlar toplumda bir DEVRİMCİ BİLİNÇLİ insan kümesi bulunmayışından. Öyle bir devrimci sosyal sınıf toplum içinde teşkilâtlanamadığı için, sosyal yıkılışlar birbirlerini kovalamıştılar. 500 yıldan beri Modern toplumda bir devrimci küme insan (vaktiyle kapitalist sınıfı, sonra işçi sınıfı) sahneye çıktığı için, Antika toplumun Tarihcil Devrimleri bir daha «tekerrür» edememiştir.

İnsanlığın görünen tarihi boyunca bütün o geçirilmiş sosyal alt - üstlükler hep statükoya karşı çıkmış ülkücü eğilimlerin ve insanların tükenmediğini gösterir. Eyyam efendilerinin ,çıkarcı «real politiker»lerin, egemen oluşları ülkücü gelişimleri şu veya bu biçimde hiçbir zaman engelliyememiştir. Bugün buruva sosyalizmi ile proletarya sosyalizminden hangisinin haklı ve güçlü çıkacağı bu tarih dersinden kolayca öğrenilebilir.

D. KÜÇÜK SAKINCA, BÜYÜK SAKINCA

Yukarıda şöyle bir söz geçti : «Devrimci güçlerin burjuva sosyalizmini öncü etmelerinde büyük bir sakınca göürlmeyebilir.» Bu sözün nitelik ve nicelik bakımından özel anlamı açık olmalıdır .

NİTELİK bakımınudan «Öncülük» sözü söylenirken muradedilen anlam. BURJUVA SOSYALİZMİ'nin teorik öncülüğü değil, pratik anlamda BURJUVA SOSYALİSTLERİ'nin davranışlarıdır. Bunda en ufak kuşku beslenemez. O bakımdan burjuva sosyalistlerinin öncülükleri şu veya bu nedenle kabul edildiği zaman dahi, burjuva sosyalizmi ile medenî TEORİK savaş en kıyasıya öz ve biçimlerle yürütülür. Bunda kimsenin alınganlığına yer ve ayrıcalık verilemez.

NİCELİK bakımından burjuva sosyalizminin öncülüğü deyince, muradedilen anlam somut zaman ve mekân şartlarıdır. Burjuva sosyalistlerinin önde gidişleri, kendi çapları gereği ebedî olamaz. Belirli ZAMAN süresi içinde ve belirli ŞARTLAR ortamında sakıncalı olmayabilir. O somut durumlarda bile objektif konu birkaç on bin, hattâ yüz bin GERİ İNSAN'ın tepesinde kazaska oynayan üç beş eyyam efendiliği gerçek burjuva sosyalistinin işi olamaz. Hele modern çalışan sınıf büyük adam taklidi afur tafur çalımına ve pozuna hiç gelemez. Nicelik bakımında nkonu on milyonları, hattâ üç milyar insanlığın tümünü hesaba katmayı gerektirir.

Böyle büyük hesaba gidildi mi, ister istemez, konunun niteliği de bambaşkalaşır. Sakınca ile sakıncasızlık birbirine karışır. Devrimci aydın papağanlar tarihin diyalektiğini zamane fırsatçılığının sofizmine çevirmiş olmaktan kurtulamazlar. Başarı kehanetleri burjuva toplumunda KISA ve GEL-GEÇ zaferciliklerle ispat edilemez olur. Geçen yüzyılda bunun binbir örneği görüldü. Hele 20 nci yüzyılın 69 uncu yılında BURJUVA SOSYALİZMİ taktik olarak bile fazla ciddiye alınamaz. Ciddiye almanın tehlikeleri yeryüzünün şu veya bu köşesini yangın yerine çevirip durmaktadır.

Bgün Finans - Kapitalin barutuna çok nem düşmüştür. Açık diktatörlükle sürekli sömürü yürütülemiyor Mussolini'lerin, Hitler'lerin dünya ölçüsünde becerdikleri kanlı serüvenler, yeryüzünde herşeyden önce kapitalizm için çok pahalıya mal oldu. Proletarya sosyalizminin insanlığı iç çelişkisiz, insancıl düzene götürmesi örnekleriyle aşama yaptı. Bu örnekler önünde Finans-Kapital diktatörlüğü çok dikkatli olmak zorunda kaldı. Burjuva sosyalizminden başka hiçbir şey gerçek sosyalizme karşı hin - oğlu , hince engeller [illegible] çıkaramıyor. Onun için Amerika Birleşik Devletleri, Güney Amerika diktatörleri aşındılar mı, «sosyalizm» yolunu tutuyor. Uluslararası emperyalist casus teşkilâtları radyo antenli «inadına» KESKİN SOSYALİZM'leri besleyip büyütüyor. Bu tutumda Kur'anın dediği gibi, çok «AYET» var: çog belge, çok «ZAMANE ALAMETİ» var.

— «Canım denilecek, ufak tefek sakıncalarına rağmen siz de bugün burjuva sosyalistlerinin hattâ «öncülükleri»ne hoşgörürlükle bakmıyor musunuz? Demek siz de burjuva sosyalizmini dost sayabiliyorsunz. Bütün dünyayı kendine düşman etmeğe ne hakkınız var?»

Tekrar edelim. Somut olaylar dururken, sırf saf düşünce alanında bu türlü mantık çekişmelerine kaymak kolayca skolastiğe ve sofizme kaçabilir. 700 milyonluk Çin eğer bu türlü skolastikleri ve sofizmleri zamanında kökünden temizlemeseydi, ne olurdu? Çin hâlâ Çan Kay - Şek'lerin izinde, Amerikan emperyalizminin ihtiyat gücü olarak kalırdı.

Gerçekte proletarya sosyalizmi elbet burjuva sosyalizminin ne mutlak anlamıyla DÜŞMANIDIR, ne mutlak anlamıyla DOSTODUR. Proletarya sosyalizmi diyalektiktir, deyince şunu anlıyoruz:

Burjuva sosyalizmiyle ne yam yassı ve sulu hayran bir DOSTLUK güder, ne hiç bir kompromi tanımayan sonuna dek kesin DÜŞMANLIK güder.

Proletarya sosyalizmi burjuva sosyalizmiyle DOSTLUĞUNU DÖĞÜŞEREK GELİŞTİRİR. Bir tarafın silâhını teslim etmesiyle kurulan ilişkiye dostluk değil, KULLUK adı verilir.

Eğer burjuva sosyalistlerinde zerrece akılcıl burjuva realizminin namusu varsa ,herşeyi anlamakta güçlük çekmezler. Burjuva sosyalizminin kendisi de DÖĞÜŞKEN DOSTLUĞUN yaratacağı savaşcıl ilişkiden ürkmez. Tam tersine ,insanlık kadar kendisi için de döğüşken dostluğun en iyi çözüm yolu getireceğini kavrar. Modern toplum yüzyılın başından beri doğum sancılaryla kıvranıyor. İnsanlar ve milletler arasında birçok gereksiz kan ağlamalar veya kan dökmeler sürüp gidiyor. Bunların kalkması insanlık içinde insan olarak burjuvaları da kayırır. Ve birçok «DOĞUM SANCILARI» nı azaltır.

Demek toplum diyalektiğinde ilkin EN UFAK sayılan sakıncalar, bir süre sonra ansızın DEV sakıncalara dönebilir. Bugün burjuva sosyalizminde görülen «UFAK SAKINCALAR»a dokunmazsak, hangi sonuçlarla karşılaşılır? Bir yanda belki burjuva sosyalistlerini daha realist olmağa alıştırmadığımız için, boyuna yanılmaktan ötürü günaha gireriz. Öte yanda proletarya sosyalizmini ileride önlenemiyecek hayallere kaptırıp boşu boşuna yıprandırır ve yitiririz.

E. PROLETARYA SOSYALİZMİ NASIL ÜSTÜN GELİR?

Günün küçük sakıncaları nelerdir?

BİRİNCİSİ : İşçi Partisi içinde Burjuva Sosyalizminin ne olduğunu bilmezlikten gelmemektir. Burjuva Sosyalizminin ne olduğunu onun yüzüne karşı söylememek: Proletarya Sosyalizmi kadar Burjuva Sosyalizminin ta kendisine de kıymak olur.

Burjuva Sosyalizmi ile Proletarya Sosyalizmi arasında, gerçekçi gelişimleri değerlendirmek gereklidir. Ancak, bu tolerans gereklidir diye, Proletarya Sosyalizminden biçim oyunlarıyla kaçakçılık ve kaçamakçılık yapılmasına göz yumulamaz. Burjuva Sosyalizmi ile Proletarya Sosyalizmi arasındaki sınırları bozup karıştırmıya kimsenin hakkı yoktur. O sınırları belirlendirmek her zamankinden çok bugünün AKTÜALTESİ'dir.

Yalnız Burjuva Sosyalizmi ile Proletarya arasındaki

Kim Affedilmeyecek ?

(Baştarafı 1. sayfada)
mıştır? Ziraat memleketi olan ülkemizde tahıl üretiminin miktarını mı arttırmıştır? Yoksa buğdayını bile dışarıdan almak durumuna mı düşürülmüştür?

Türkiye'nin boşa akan ırmakları mı durdurulup ülke elektriklendirilmiş yeşillendirilmiştir? Günden güne çıplaklaşan arazileri mi ağaçlandırılmıştır?

Herkese öğrenim imkânı, bütün köylere okul mu sağlanmış, yol, su mu getirilmiştir?

Hastanesiz, doktorsuz yer kalmamış mıdır?

Koskoca bir 50 yıl her türlü basını ve yayınıyla savunulan bir sistem ve ülkemizin durumu... sayılayamayacak kadar çok dert.

Tablo şu; Bir yanda günden güne yoksullaşan milyonlarca çalışan insan, diğer yanda günden güne sivrilen, büyüyen, zenginleşen bir avuç ÇALIŞMAYAN İNSAN. Bir yanda; Işçiler, köylüler, zeneatkârlar, memurlar, mühendisler, eğitim ve adalet görevlileri, doktorlar... hatta ve hatta hür, girişkin rekabetçi kapitalistler. Örgütsüz, dağınık, bilinçsiz bırakılmaya çalışılan milyonlar.

Diğer yanda; Alabildiğine sıkı örgütlenmiş, her türlü imkandan faydalanabilir, İthalat - İhracat bezirgânlığı acentacılık, spekülasyonculuk, komisyonculuk yapan, para, kredi ve faiz oyunlarında ustalaşmış, büyük ANONİM ŞİRKETLERLE, BANKALARDA üslenmiş «çağını yitirmiş», «çağdışı kalmış» TEKELCİ KAPİTALİST'lerle kasaba ve köylerdeki müttefiki olan gericiliğin, yobazlığın karakolu TEFECİ ve BEZİRGANLAR.

Sen alabildiğine sıkı örgütlen, propaganda ve ajitasyonunu yap, yanında para ve mevki düşkünü, şahsiyetsiz, insanlıktan zerre kadar nasiplenmemiş kullarınla bu sömürü düzenini bir gün daha sürdürmeye çalış, karşına hak istemiye çıkanları, bu düzene **«Böyle gelmiş, böyle gitmez»** deyip mücadeleye kalkışanları en tabii haklarından faydalandırma, örgütsüz bırak ,sesini çıkartmasını engelle en şiddetli baskı ve terör hareketleri ile, işkencelerle mücadeleden vaz geçirmeye, yıldırmaya en akıl almaz iftiralarla — on parmağında on kara — suçlamağa çalış. Her tarafı dikensiz gül bhçesine çevirmek için çeşitli baskılara kılıf olmak üzere Anayasayı değiştir, Anti-demokratik kanunları çoğalt.

Netice elbette Türkiye'de hapishaneler ağzına kadar dolu olacaktır.

Şimdi suçlu olanlar bu kişiler midir?

İşkence zoruyla ,ikrar ile kabul ettirilen suçlamalarla mahkûm edilenler midir?

Basınıyla, radyosuyla peşin hükümle suçlu diye, vatan haini diye reklâm edilenler midir?

Bir takım kuruluşların gizli belgeleriyle kendilerinin bile haberi olmadan suçlananlar, neyle suçlandığını bilmeyen, neye karşı savunmasını yapacağını bilmeyenler midir?

«Kendilerine ilişkin bir konuda ilgililer, gizlilik iddiasıyla dosyalarını göremezlerse dava ve savunma hakkını nasıl kullanacaklardır?... İdarenin gizli damgasını bastığı her belge böyle bir ayrıcalıktan faydalanırsa, artık savunma hakkından bahsetmeye imkan kalmayacaktır. İdarenin gizli dediği belge duruşmada da okunamayacaktır. Halbuki bu evraka dayanmak sureti ile «hüküm» veya «vicdani kanaat» teessüs edebilecektir» (6)

«Sanıklara dayak atıldığı, zorla uydurma itiraf tutanaklarının altına imza attırıldığı yaygın bir iddia halindedir... Dayak zoru ile sağlanan ikrar ister gerçeğe uygun, ister aykrı olsu nmanevi açıdan hiç bir değer taşımaz». (7)

Ve bütün bu olan bitenleri giderayak bir başbakanın yalanlaması bile bile lâdes olmaz mı?

«Tahkikat (soruşturma) safhasına ait bulunmasına rağmen, söz konusu iddia ve şikayetler bu safhada yapılmayıp (Yani işkence çekilirken işkenceciler eliyle şikayet yapılmamış diyor.) çok sonraki tarihlerde ileri sürülmüştür. (geç kaldılar diyor) Buna karşılık hemen hemen bütün tutuklular daha önce yetkili mercice tam teşekküllü sağlık kurulu muayenesinden geçirilerek kendilerinde iddia konusu olan âraza rastlanmadığı tıbben tesbit edilmiştir.»

«Çeşitli suçlamalarla, çeşitli yerlere kapatılan, götürülen kişiler özgür, demokratik, parlamenter bir hukuk devleti olduğu söylenen Türkiye'de yasa dışı işkencelere uğradıklarını, Anayasa'nın 62. maddesine dayanarak T.B.M.M.'ne bildirmişlerdir. Ancak bu dilekçeler yazıldığı yere gonderilmeyip ilgililer tarafından masalarda tutulmuştur, bu bir «gasp»tır ve gasp yasal bir suçtur». (8)

«Ben yapılan müracaatları araştırdım. İşkence denen hareketin ekseriyetle tabana vurulan birkaç sopa ve tokattan ileri gitmediğini gördüm.» (9).

«Bu gün ülkede işkence metod haline gelmiştir. İlk sorguda ifade almak için işkence kullanıldığının yüzlerce örneği var» ... «Sanığın sorgusuna geçildi. Sanık can teminatı olup olmadığını sordu ve cebinden bir naylon torba çıkarıp içinde sökülen tırnakları olduğunu söyledi. Sanık daha sonra ayakkabılarını çıkararak ayaklarını gösterdi ve ayak tırnaklarının olmadığı görüldü...» ... «Maalesef Türk Milleti adına karar veren mahkemeler bu durumu bir kere bile araştırmadılar. Sanığın ifadesini ikrar edip onları on ilâ onbeş yıla ,idama mahkum eden mahkemeler, bu ifadelerin nerede alınıdığını soran avukatlara (— Sen otur yerine biz biliyoruz nerede alındığını) dediler.» (10)

«Sanıklara işkence yapıldığını kabul eden Yargıtay kararlarına rastlanılmaktadr. Ceza usül yasası sanığa susma hakkı bile tanımışken (Mad. 135) zorla konuşturma yollarına gitmeyi yasa ve hukuka bağdaştırmaya olanak yoktur. DEVLETİN HUKUK DEVLETİ OLMA NİTELİĞİ KAĞIT ÜZERİNDE KALDIKTAN SONRA, bundan yalnız bu günkü sanıkların değil, yarın herkesin zarar görmesi olasılığı vardır.» (11)

Tarihsel gelişimin karşısına köhnemiş, çağdışı kalmış, bir düzenle çıkan, kan içici, parazit Finans Kapitalin (Para babalarnın) baskı şiddet ve terörden başka dayanağı kalmamıştır.

— SONUÇ —

Demokrasi tüm sınıflara serbestçe örgütlenme ve fikrini açıklayıp ülkenin yönetiminde söz sahibi olma mücadelesini engellemediği oranda Demokrasidir.

Halkın engeniş şekilde örgütlenme ve fikrini açıklama hürriyetlerini kısıtlayan ,sınıfsal mücadeleyi TEK YANLI OLARAK halkın aleyhine TEKELCİ KAPİTALİZMİN lehine baskı altında tutan ortamda Demokrasi'den bahsedilemez.

Bütün mesele bir avuç sermayedarın mı yoksa tüm halkın mı isteklerinin, çıkarının önemli olduğu meselesidir.

Bir avuç sermayedarın çıkarı uğruna tüm halkın ve vatanın çıkarlarının kurban edilmesine göz yumulamaz. Ve;

Türkiye'de **işsizlik** ve **pahalılığı** yaratan, Türkiye'nin geri kalmışlığına sebeb olan ve Türkiye'mizi Emperyalist ülkelerin uydusu haline sokan Tefeci - Bezirgân - Finans Kapital zümresinin AFFI OLAMAZ.

1961 Anayasasının halka tanımış olduğu hürriyetler ve haklar için Abdülhamit zihniyeti ile «Lüks» bulup iki defa arka arkaya gayri meşru olarak — hem de Demokrasi adına — değiştirenler AF EDİLEMEZ.

Sıkıyönetim sırasında milletin bağrından çıkmış ordumuzu halk ile karşı karşıya getirip, orduyu halktan koparmak isteyenler AF EDİLEMEZ.

(1) Cemil GEZMİŞ : 18 Ocak 1974 — Cumhuriyet —
(2) İskender ÖZTUNALI: 12 Ocak 1974 - Cumhuriyet - (İzmir Bar. Bş.)
(3) Nadir NADİ: 9 Ocak 1974 — Cumhuriyet —
(4) Suphi KARAMAN: 9 Ocak 1974 — Yeni Halkçı — (Tabi Senatör)
(5) Sırrı ATALAY: 14 Ocak 1974 — Yeni Halkçı — (Senatör)
(6) Faruk EREM: 22 Ocak 1974 — Cumhuriyet — (Barolar Bir. Başk.)
(7) Barolar Birliği 7. Genel Kurulu raporundan.
(8) Fikret OTYAM: 14 Ocak 1974 — Yeni Halkçı —
(9) Faik TÜRÜN: 5 Haziran 1972 — Yankı — (İst. I. Ordu ve Sıkıyönetim Kum.)
(10) Necla ERTEL: 12 Ocak 1974 — Yeni Halkçı — (Av.) Barolar Bir. 7. Gen. Krl. da İstanbul delegesi olarak konuşması.
(11) Şerafettin CANPOLAT: 19 Ocak 1974 — Cumhuriyet — (Adana Devlet Güvenlik Mahkemesi üyesi)

Kıvılcımlı'nın Anısına

(Baştarafı 1. sayfada)
yerine getirdi. Son görev: Türkiye sosyalist hareketinin 50 yıllık gelenek ve göreneğini, en yeni kuşaklara devretmekti. Bu görev teslimi oldu. Şimdi, yeni kuşaklar 50 yıllık Türkiye SOSYALİST PARTİSİ gelenek ve göreneğine sımsıkı sarıldılar, onu candan benimsiyerek yaşatma ve ilerletme mücadelesi veriyorlar.

Tıpkı Marks gibi **«İnsancıl olan hiç bir şey benim yabancım değil»** derdi. O, sınıfcıl olduğu kadar insancıldı da. O'nun şu öğüdünü yeni kuşaklar olarak hiç bir zaman aklımızdan çıkarmayacağız.

«Öğrenimin yaşı, başı olmaz. İslamlık: «Minel-mehd ilel lahd» («Beşikten mezara dek» öğren) demiş. Allah bizi : «Herşeyi biliyorum, bundan böyle hiç bir şey öğrenemem» eğilimli tıkanıklıktan ve ölüm körlüğünden korusun. Allah bizi, yaşarken hiç bir şey öğrenemezliğin mezarına gömdürmesin.» H.K.

KIVILCIM

KIVILCIM OKUYUCULARINA

Kıvılcım bir propaganda ve haberleşme organı olduğu kadar, aynı zamanda bir örgütlenme aracıdır.

Bu bakımdan her okuyucumuz, sadece bir «okuyucu» olmakla kalmamalı, bir yandan da gazetenin dağıtıcı ve haber toplayıcısı olmalıdır.

HAFTALIK POLİTİK GAZETE
kıvılcım
DÜŞÜNCE VE DAVRANIŞ BİRBİRİNDEN AYRILMAZ.

Sahibi: Demir KÜÇÜKAYDIN
Sorumlu Yazışleri Müdürü: Dündar ERENLER
İdare yeri: Seyitefendi Sok. No.: 18-1 Aksaray - İST.
Dizgi ve baskı Güryay Matbaacılık

Abone: 1 aylık 50.— TL.
6 aylık 25.— TL.
3 aylık 12,50. TL.

Sosyalistlerin Birinci Görevi

(Baştarafı 1. sayfada)

3 — Korporasyonizm (Loncacılık) - Sendikalizm - Parlemantarizm;

Halkın örgütlenmesi deyince, onun püf noktası neredir? Esnafı: **Lonca**'ya, İşçiyi: **Sendika**'ya. Halkın: **Parlemento**'ya hapsetmemektir. Amaç: Hepsi halkın sömürüden ve eziden **kurtuluşu** için bir biçim olan o örgütleri **tabu**'laştırmak değil, insan yararına kullanmaktır. Örgüt için örgüt, dövüş için dövüş değil; halk için, işçi ve köylü için örgüt ve dövüştür.

Bir örnek önümüzde. En çok sesi duyurulan bir **«Sol»** eğilimin en son önerisi de **Örgüt** oluyor. Sayın CHP'nin, Sayın Genel Sekreteri B. Ecevit, **«Türkiye Esnaf ve Sanatkârları Konfederasyonu»** Genel Kurulunda şöyle diyor :

«Üretmen Halk örgütlenmelidir.»

Burada önerilen **«Halk Örgütlenmesi»** kendiliğinden anlaşılıyor : **Lonca** yapılı bir ekonomik **Meslek** örgütüdür. Ondan daha önemlisi var : **İşçi Sendikaları.** Sendika da bir **Sınıf**'ın **ekonomik** örgütüdür. **Lonca** Ortaçağ'ın, **Sendika** Modern çağın belirli sınıflarını, bütünü ile içine alıcı niteliktedir. Ne denli kendi sınıfının sırf **ekonomik** çıkarları ile yetinirse, o denli kendi içine kapalı, dar görüşlü, Toplum ölçüsünde ülküsüz kalır.

Bu çeşit **yığın** örgütlerinin varabilecekleri en yüce basamak, Politikayı da kumar gibi oynayan en ünlü uluslararası biçimi ile **Trade-unionisme** adını alır. Tredünyonizmin **Sosyal** niteliği: **«İşçi»** adını taşımasına rağmen, hattâ **«İşçi Partisi»** olduğu zaman dahi, **Tüm İşçi Sınıfını** değil; işçi sınıfı içinden sivrilmiş **Aristokrat Amelelerin,** ve işçi sınıfı içine sokulmuş **Küçük burjuva** (ve Burjuva Derebey) **Aydınlarının** örgütte ağır basmasıdır. Bu sınıf yozlaşmasının **Politik** niteliği; **Sendikalizm** (Sendikayı, siyasî Partinin üstünde bir devrim aracı gibi tutmak) ve **Parlementarizm** (Parlemento dışındaki halkı ve eylemi küçümsemek) olur.

Dikkat edersek, Sendikalizm ve Parlementarizm arasında bir çelişki var gibi gelir. Sendikanın rolünü abartmak; Parlementonun rolünü ufaltmak değil midir? Tersine, Parlementonun rolünü abartmak; Sendikanın rolünü küçültmek değil midir?... Böyle sanmak, görünüşe aldanmaktır. **Sendikalizm :** İşçi sınıfı içinde işveren sınıfı ajanlarının ağır basması, proleteryanın **politika bilincinin** körletilmesidir. **Parlementarizm :** Hanyayı Konyayı anlamamış halkın, gözü açılmaksızın, her dört yılda bir sandık başına gider gitmez, her şeyi bilerek, anlayarak oy verebileceği yalanını yutturmacadır.

Böylece, **Sendikalizm** denilen tencere yuvarlanır. **Parlemantarizm** adlı kapağını bulur. Sendikada İşçi sınıfı, Parlementoda tüm Halk: **içyüzlerini** tanımadığı kimseleri sözde **seçer**; sonra, «zâhir ben seçmişim» deyip, o kimselerin bütün ettiklerine katlanarak, kaderine küser. Her iki durumda da, tam : **«Dalavere, malavere... Halk Mehmet nöbete»** çıkarılır.

4 — Örgüt Anahalkasının Diyalektiği;

Demek, bugün Türkiye'de Örgüt zincirinin Ana halkası; ne Lonca kalıntısı **Dernekçilik,** ne bilinç törpüsü **Sendikacılık,** ne politika testeresi **Parlementoculuk** oyunları olamaz. Elbet **İşçi-Köylü-Halk-**Aydın vb. yığınlar, elden gelirse bir teki dışarıda kalmamak üzere, en geniş ve en güçlü **Dernekler** ve **Sendikalar** içinde örgütlenmelidirler. Her Sosyalist, her gün, her saat başı **becermelidir** o yığın örgütlenmelerini. Ancak, suyun başını **politikanın** kestiğini, politik savaşın ise her şeyden önce sosyal **sınıf bilinci** ile yöneldiğini, bir saniye bile unutmamalıdır. Ve saniye yitirmeksizin **Proleterya Partisi**'ni gerçekleştirmelidir.

Suyun başı Parlamentoda kesilmiyor mu? Evet. Öyleyse, Parlementoyu, Seçimleri ve ilh. Efendi - Ağalara bırakıp mı gideceğiz? Hayır. Elbet ülke çapında söyleneni herkesin işitebileceği en yüksek minâre Parlementodur. Orada yalnız Finans Beyleri ile Tefeci Ağaların istedikleri ezanı okumalarına, birbirleriyle kayıkçı döğüşü yapmalarına seyirci kalamayız. Seçim kampanyalarında, halkın bilgisizliğini ve bilinçsizliğini alabildiklerine sömürmelerine kaygısız abdalca bakamayız. Ancak, Parlemento dışındaki Halk, yâni **tüm Millet** uyarılmadıkça, Meclis kürsülerinde, -o da bırakırlarsa!- bin yıl çekilecek en parlak söylevlerin halka maval okumak gibi geleceğini, halkın her şeyden önce **«oy davarı»** olmaktan kurtarılması gerektiğini bir sâlise, bir ân bile unutmamalıdır. Ve ân geçirmeksizin, Proletarya Partisin,i hem **Halk**, hem **Meclis**'ler içinde savaştırmalıdır.

Görüyoruz. **Ekonomik** eylem (Dernek, Sendika vb. **yığın** örgüt ve kampanyaları) de, **Politik** eylem (Meclis, Seçim vb. **seçkin** örgüt ve kampanyalar) de, son derece keskin iki yüzlü kılıcın en yaman **diyalektiği** ile işler. Ve **Oportunizm** de, **Revizyonizm** de her şeyden önce Türkiye toprakları ve insanları için önerilecek bin bir türlü Ekonomik ve Politik **düşünce** ve **davranışların** mihenk taşına vurularak değerlendirilir. Dünya çapında ezberlenmiş **doğrular** ne olursa olsunlar, Türkiye'nin ekonomi ve politika örgütlenme zinciri üzerinde uygulanıp denenmedikçe, doğru değerlendirilemez.

5 — Oportunist kim? Revizyonist kim?

Kim İşçi - Köylü - Aydın - Esnaf örgütlenmelerine : **«Dernek ya Sendika da neymiş? Biz Devrimci Sosyalistiz!»** diye dudak bükerse, o Oportunizmin de, Revizyonizmin de en iflâh olmaz katırıdır. Böylesine **«Devrimci Sosyalist»**lere verilmiş: **«Sosyalist - Revolüsyoner»** adı, **anarşizmin, nihilizmin** domuzudur... Kim, İşçi sınıfı ile Köylülüğümüzün bilimcil sosyalistçe iktidar savaşı yapacak siyasî partisi olamaz der veya onu «Zamanı gelmedi!» gibi altına etmiş şıh kerametiyle erteler ve geciktirirse, o Oportunizmin de, Revizyonizmin de en iflâh olmaz katırıdır. Böylesine başıbozukça beyinsiz, işgüzarlıklar, her yerde, her zaman, en terörcü gösterişlere de sapıtsa, ileriye kaçan **ödlekliğin** ve **bozgunculuğun** domuzudur.

Örgüt için doğru olan Diyalektik: **Meclis** ve **Seçim** vb. alanlar için de aynen doğrudur. Daha yüksek devrimci eylemler birinci plâna çıkmadıkça, yahut Burjuvazinin kendisi Meclis kanunlarını; Anayasaya bile metelik vermeyip, çiğneye çiğneye sıfıra indirmedikçe, her türlü Meclisler ve Seçimler dövüşlerinden kaçınmak, çekimserleşmek Oportunizm ve Revizyonizmdir. Ama, **İşçileri** fabrika Cehennemi, Patron ve Ajan provokasyonları ve kıyımları ile mücadelelerinde Sendikalizme teslim etmek, **Köyleri** topraksızlık ve ağır Kapitalizm ve Devletçilik yükleriyle mücadelelerinde adaletsizliklere, idare ve kalem efendisi baskılarına ve jandarma dipçiğine darmadığın çıplak et olarak bırakmak, **Gençleri**, yetmiş yedi buçuk Finans - Kapital ve Hacı - ağa ajanları, casusları tarafından adım başında kurşunlanırlar, resmen gizli işkencelere uğratılırlarken anarşi ile suçlamak... ve hepsinin üstüne birer bardak soğuk su içerce, birer parlak Parlemento nutku çekmek... Oportunizmin ve Revizyonizmin en onmaz batağına gömülmektir.

sınırlar duruca ve kesince belirlendirilirse ve belirlendirildikten sonra: BURJUVA SOSYALİZMİ ile de, hattâ yerine göre DEREBEYİ SOSYALİZMİ ile de, hattâ düpedüz BURJUVA LİBERALİZMİ ile de birlikte yapılacak işler, yürünecek yollar ortaya çıkabilir. Birinci KÜÇÜK SAKINCA bilinçlice önlenebilir.

İKİNCİSİ: İşçi Partisini saran Burjuva Sosyalizmi eleştirilirken, o akıma dört elle ve dört ayakla sarılmış «küçük burjuva» liderlerini alınganlığa, direnmiye, büsbütün domuzlaşmıya itip sürükleme korkusu, yüzeyde en haklı görünmiye çalışan «SAKINCA»dır.

Bu sakıncayı diline dolayanlar, görünürdü en büyük «iyi dilek» ve «sağ duyu» ile düşünüp davranmak iddiasındadırlar. Hep Burjuva Sosyalizmi ile Proletarya Sosyalizmi arasındaki uçurumun derinleşmesinden, ve Finans-Kapitalin bu uçurumu kötülüğün kullanmasından ürkmektedir.

Bu «Taktika», hem kısa vadeli, hem gerçekçilik dışıdır. Görüşün kısa vadeli oluşu, tecrübesizliğe ve bilgisizliğe bağışlanabilir. Gerçeğe uymayışı, tehlikesini arttırır. Tekrar edelim: Burjuva Sosyalizminin liderleri ne «satılık» olmakla, ne «ütopist» olmakla karakterize edilip geçiştirilemez. Satılık adam, kolay maskesini düşürür. Asıl içten, samimi demagoklardır ki, hem kendilerini, hem çevrelerini herkesten, iyi aldatabilirler ,dolayısı ile de, yapma demagoklardan çok daha aşırı tehlikeli olurlar.

Gerçekte, o liderler ütopist «KÜÇÜK BURJUVA» pek değildirler: hayal kurmuyorlar. Elle tutulur, dişe dokunur nesne ve olanaksız adım atmıyorlar. Sırası düştükçe mükemmel (kimi Demirellerden mükemmel) «BURJUVA» maddeciliği ve etkenliği göstermekte kusur etmiyorlar. «Bilimcil Sosyalizm»i dillerine dolayışlarından belli; hiç burunlarından kıl kopartmayışlarından belli: onlar, Proetarya Sosyalizmine aman vermemek, mızrağını her ne pahasına olursa olsun çuvala sokma çabasındadırlar.

Öyle bir «PRENSİP» (onların deyimi ile: «ilke» herhangi lider kadrosunca birinci GÖREV gibi benimsenebilir mi? Tecrübesizlik, bilmeyiş akla gelebilir, ya o görev «SOSYALİST DİSİPLİN» perdeli forme) gerekçelerle perçinlenmiye girişilirse, işin rengi büsbütün değişmez mi? Disiplin burjuva ordusunda da vardır. Hele Faşist örgütlerde alabildiğine yamandır. Oralarda disiplin: «körükörüne itaat» biçimine sokulmuştur. Nedenleri açıktır. Maksat, aydınlık ve gönüllü bilinç yerine, karanlıktan yararlanmaktır .O kör itaat bile uzun yeğitimle otomatlaştırılabilir.

Sosyalist disiplin, herşeyden önce, şu veya bu «önemli» kişinin, altında ne yattığı araştırılamaz emir ve kumandası değildir. Düşünceyi davranışla en iyi sentezleri, ne vardırabilmiş SINIFLAR GÜREŞİ içinde uzun çıraklık emekleriyle edinilmiş ve boyuna gelişen SINIF BİLİNCİ'ne dayanırsa, disiplin sosyalist bilinçleşmasına ve çelikleşmesine kavuşur. O zaman bile eskilerin: «İTLAF'I HAYVAN BİLA FAİDE» dedikleri (canlıyı yararsızca tepelemek) yolu tutulamaz.

Sosyalizmde durumlar ve tutumlar böylesine açık ve belirli iken, bir örgütte, sistemlice: en tecrübeli proleterleri tökezletmek, en içtenlikçi gençleri ayartmaların, olmamış efsaneler yaratmanın, tutmıyacak masalları yaymanın, deve kinleri gütmelerin yeri ve anlamı nedir?

Hepsi bir yana. ELEŞTİRİ: adı üstünde, bir silâhtır. O silâhla, maytap oynanmaz; vurulup öldürülür. Yanlışında aydınlanan kişi, yücelebilir. Yanlışı ile kaynaşan, yanlışı ile sömürülür. Dost eliyle de olsa, yaralanmak, her insana acı gelir. Ne var ki, acıya katlanmıyanların, sosyalizminde samimiyetlerine, savaşta dayanıklılıklarına güvenilemez.

— «İşte, öyle ama, gene de Burjuva Sosyalistlerinin üzerine varıp onları katırlaştırmamalı.» Yahut: «Bırak sarhoşu, kendi yıkılsın» mı?

Bu kanı: «Bırak kuduzu, dilediğini ısırsın» demiye benzer. Önce sosyal sarhoş ,sosyal aksiyonla yıkılır; kendiliğinden yıkılmaz. Sonra, «sarhoş» yalnız kendisi olsa, bırakılır. Üzerlerine yıkılarak yıktığı insanlar da var. Bırakılamaz. Bırakmak, basit salon nezaketi, kişi çelebildiği gösterisi olmaz. Silâhını bırakıp ,burjuva sosyalizmi ile dövüşten kaçmanın en yozlaştırıcı biçimi olur.

Burjuva Sosyalizmi, sakro - sent dokunulmazlıklar sağlıyacak. Ülkenin düşünce ve davranış alanında, uydurma katekolliler oynamasın diye taş üstünde taş bırakılmıyacak. Halk yığınlarının her girişkinliği, «izinsiz» veya «patensiz» diye önlenecek. En büyük zafer: yalancı pehlivan pozlariyle, bir kaç yüzbini geçmemek üzere dondurulmuş MÜZMİN oy avcılığında bulunacak. Emperyalizmin ve Finans - Kapitalin Tefeci - Bezirgân sınıfı ile ortaklaşa çizdiği statüko yörüngesine oturtulacak.'

Niçin? Hep, tanrılaştırılmış kuklalar türetmek için... Ondan sonra mı, Proletarya Sosyalizmi sırf en doğru yol ve tutum olduğu için, kendiliğinden üstün geliverecek? Hem de yeryüzünün en geri, her zaman Sen-Bartelmi katliamlarına yatkın ülkesinde?

Proletarya Sosyalizmi yüzelli yıldan beri doğum sancılarıyla dünyaya gelmiş. Her yer gibi şu mutsuz toprağa da gelecek. İstemek veya istememek şunun bunun elinde değil. Kişi, zümre, hattâ sınıf zılgıtları ve çılgınlıkları üstünden atlayıp, elbet gelecek. Ama, o dokunulmazlıklara dokunmakla gelecek. Halk yığınlarının inisyativlerini geliştirmekle gelecek. Finans-Kapitalin kokmuş statükoculuğunu temizliyerek gelecek. Kukla-Tanrı Burjuva Sosyalistlerinin iplerini kesmekle, Proletarya Sosyalizmi üstün gelecektir.

Halk alınyazısına boynunu bükmüş, cellâtlarına kellesine teslim etmiş mi? İşçi sınıfımız, kabuğuna büzülmüş, bir damla işin, bir lokma ekmeğin bunalımında mı? Biz ,bir atmosfer basınç altındaki ve ateşin üstündeki suyun 99 derece ısıdayken bile kaynamadığını bilen insanlarız. Kaynamanın, yalnız alttaki ateşle değil, üstteki basınçla da orantılı bulunduğunu anlıyan insanlarız. Bilimcil Sosyalizm, sosyal olayların, tabiat olaylarındaki kadar kişiliğimize saplanmaksızın ele alınmasını öğretmiştir.

Modern Sosyal Güreş, günümüzün dünyasında nasıl gelişiyor? Uzakdoğuda ve Uzakbatıda, inanılmaz olaylar görüyoruz. Büyük yığınların öncüleri, dağda, ormanda «PROLETERLEŞİYORLAR». Emperyalizme ve işbirlikçilerine karşı körpe bilinçleri ve çiğ etleriyle çıktıkları gün ne göğüslerinde kalkan, ne ellerinde silâh taşıyorlar. Oralarda çırılçıplak askercil savaş yapılıyor. Çin'de, Çinhindi'nde, Cezayir'de, Küba'da, işitmiyen kalmadı: anti-emperyalist ve anti-feodalist savaşçılar DÜŞMANDAN SİLÂH ALARAK güçlendiler. Demek, ateşli silâh gibi şakası olmıyan araçlarla savaş için bile birinci kural bu. Gerekince düşmanından silâhını alacaksın.

Türkiyemizde öyle bir durum yok. Milletimizin medenî, ülkücü, sosyal ve politik ikinci Kurtuluş Savaşı için BİLİNÇ silâhı o metoddan ders çıkarabilir. Proletarya Sosyalizmi İNANÇ ve BİLİNÇ ermeydanında savaşıyor. Bütün toplum içinde olduğu gibi, burjuva sosyalizmi ortamında da, ayrıca, kendinden olmıyanları kazanmakla görevlidir.

Hakikat bir an untulamaz. Proletarya Sosyalizmi, hele Türkiye gibi ülkelerde azınlığın azınlığıdır. Gerçi bu NİTELİK değil, KALİTECE azınlıkta kalma değil, kantitece, sayıca azınlıkta kalmaktır .Gene de Proletarya Sosyalizmi, gelmiş geçmiş DEMOKRASİLERİN en su katılmamışı olduğu için NİCELİK bakımından da millet çoğunluğunu kazanmak zorundadır. Proletarya Sosyalizmi kendi azınlığından ve Finnas - Kapitalin dizdüğü şom karantinadan kurtulmalıdır ve kurtulabilir.

Bunu ancak en karşı sayılan cepheden insan kazanmakla başaracaktır. Bu kazanç, durduğu yerde, kendiliğinden gelmez. Kimsenin hatırına toz kondurmamakla ise hiç olmaz. Düşünce ve davranış alanında açıkça, yiğitçe savaşarak elde edilir. Dost, düşman bunu böyle bilmelidir.

Günün Burjuva Sosyalistleri, kıyametedek burjuva sosyalisti olarak mı bırakılacaklardır? Bu kanı «Sol statükoculuk» olurdu. Burjuva sosyalistleri içinde samimi ve yürekli olanlar çoktur .Onları Proletarya Sosyalizmine kazanmak yalnız dövüşle başarılır. İnanç, Ülkü, Düşünce, Davranış savaşlarının harman olmadığı yere şeytan bile uğramaz, değil ki gerçekten burjuva ve küçük burjuva savaşçıları uğrasın.

Savaş denildi mi, sırf çelebice sözcükler kendiliğinden suya düşer. Güreş için birinci şart elense etmektir. Güreş, yenmek için yapılır. Elense edenler, birbirlerinin sırtlarını yere getirmiyeceklerse, ne zahmet ederler? Danışıklı dövüşün en kalp akça sayıldığı yer sosyal savaş alanıdır. Sosyal ve politik dövüş, horoz dövüşü değildir. Sırtı yere getirmek, karşılıklı ACI GÜÇ kullanmağa dayanır. Yalnız kabadayılıktan değil, politikada dahi, yenmek, yenilmek olağan şeydir. Görünüşte güreşenler kişilerdir. Gerçekte kişilerin yenişleri yahut yenilişleri, her zaman, her yerde: prensiplerin, düşüncelerin, metotların, davranışların yenilip yenişleri olur ve hep öyle olmalıdır.

İnsan, kuralına uygun kavgadan, hele birbirinden korkmamalı, ölse hiç kaçmamalıdır. Korku hiç bir «sadre şifa» vermez. Kaçış: kimseyi kurtarmaz. Tarihte nice uluslar: en kanlı boğazlaşmalar sonucu kaynaşıp kardeşleşmişlerdir. Modern milletlerin hepsi o kaynaşmalardan doğmuşlardır .Modern sosyal ve politik savaş, neden başka türlü olsun? Topluluklar için doğru olan bu kural, kişiler için de doğrudur.

Hele savaş, sosyalizm gibi modern çağın en kaçınılmaz ortak prensipli eğilimler arasında olursa, büsbütün verimlileşir. Karşılaşan her tez, antiteziyle anlam kazanır. Çarpışma ne denli yaman olursa, SENTEZ o denli güçlü olur. Başka türlüsü: Tezsiz, antitezsiz karşılaşmalardan doğacak SENTEZ, kuruntu ötesinde ne görülmüş, ne işitilmiştir.

Ülkü ve prensip savaşınsa, kimsenin kaşına, gözüne bakılamaz. Alınmaca, darılmaca yoktur ve olmamalıdır. En çok düşkün olunulan «KİŞİLİKLİK» ve kişi olgunluğu yalnız kıyasıya savaşılarak edinilir ve geliştirilir.

Gençliğimize Çağrı

Beraberce içinde yaşadığımız, döğüşüp öğrendiğimiz, öğrenip döğüştüğümüz bir dönem geçirdik. 1968 işgalleri ve boykotları ile yüksek boyutlara ulaşan, siyasi nitelik kazanarak gelişip güçlenen ve 12 Mart dönemi ile tepe noktasına varan bir gençlik atılımımız yahut, «savaşımız» oldu. Geçirdiğimiz bu dönemi soğukkanlıca uzun uzun düşünmek, olumlu-olumsuz yanlarını ortaya dökmek ve bunlardan dersler çıkarmak, artık kaçınılmaz şart oldu.

27 Mayıs politik devrimi ile doğan nisbi özgürlük ortamı kısa zamanda meyvalarını verdi. Toplumumuzun bütün sınıf ve tabakalarında bir uyanış bir kıpırdanış başladı. Üniversite gençliğimiz ise, sosyalizmle düşünüp davranmaya girişti. Zamanın «sosyalist» partisi T.İ.P., başa güreşme palavraları ile parlamenterizmi ve sendikalizmi tek mücadele metodu olarak ele alıyor, sendikalizmi (burjuva sosyalizmini) gerçek devrimci mücadele imiş gibi yutturuyordu. Üniversiteler içinden çıkan devrimci genç kadrolar ise : «Demokratik üniversite» sloganı ile başlattıkları akademik taleplerini giderek siyasi taleplere dönüştürdüler .Dövüşerek, Bağımsızlık ve Demokrasi kavgası veren biz gençlere karşı T.İ.P. üstâd-ı âzam'ları : «Aman eylem yapmayın, sonra faşizm gelir» yollu «taktik»ler döşüyorlardı. T.İ.P. yöneticilerinin, en demokratik eylemleri bile, faşizm gelir korkusu ile engelleme çabaları, bir süre bentleme görevi yaptı ise de sonunda gençlik, burjuva sosyalizmini PRATİKTE çığ gibi ezip geçti.

ABA'cıların sosyalizmi : Burjuva sosyalizmi idi. Yani, burjuvazinin verdiği icazet sınırları içinde hareket ediyor ve devrimci hareketin gerçek rayına oturmasını önliyerek; Burjuvazinin istediği, arzuladığı sınırlar içinde tutuyordu. Düşünce ve davranış alanına, doğru dürüst bir tez getirmediği gibi başkasının getirmesine de fırsat ve olanak vermiyor, herkesi kafadan silahsız bırakmaya çalışıyordu. Yönetim kadrosunun bu tutumu, parti disiplini perdesi altında üyeleri birer uydu, kör gibi otomat haline getirme çabası, en başta gençliğimizi iğrendirerek partiye bir allerji, bir reaksiyon yarattı. Devrimci hareketin merkezi parti dışına kaydı. T.İ.P. yöneticilerinin oportinist, pasifist politikasının getirdiği bir çok sapıklıklar, partili çalışma nedeni ile oluyormuş gibi değerlendirerek gençliğimiz içerisinde partisizliğin «teorileri» düzelmeye başlandı.

T.İ.P. yönetiminin hastalıklı politikası pratikte yenik düşmüştü. Kimilerinin sonradan dediği gibi «T.İ.P. ideoloik alanda tam anlamı ile yenil»memiştir. Sadece gençliğin pratiği onu silindir gibi ezmiş, ABA cıları yam yassı etmişti. Üniversite gençliği ve onun örgütü Dev-Genç, sadece kendi içinde değil, işçi sınıfı — köylülük — diğer sınıf ve tabakalar arasında da çalışmasını sürdürüyor, ancak güçlenen gençlik hareketimiz partileşme konağına bir türlü geçilemediğinden, en büyük zaafı da beraberinde taşıyordu.

Üniversitelerde verdiğimiz bağımsızlık ve demokrasi kavgası, onlarca - yüzlerce genç arkadaşımızın ön saflara çıkmasını sağladı. Bu arkadaşlarla ilkel çalışma metodlarını bırakıp modern bir çalışma, PARTİ çalışması temeline geçilmesi o günlerin en yakıcı, en can alıcı sorunu idi. Fakat bir türlü parti momentine geçilmiyor, geçilemiyordu. T.İ.P. e karşı alternatif olarak çıkan ve üniversite gençliğini çevresinde toplayan «Türk Solu» hareketi Türkiye'nin sosyal ve ekonomik yapısını yarım yamalak bilgisi ile, üç - beş çeviri eserin temeline oturtmaya çalışmış ve M.D.D. teorisi mumunu yatsıya kadar olsa yakabilmiştir. Türkiyemizin ekonomi - poliitkası üzerine getirdiği ve çoğumuza yutturduğu yanlış teorisi bir yana; MDD'cilerin en büyük sorumluluğu ve en affedilmez hatası: T.İ.P. dışına kayan devrimci hareketimizi PARTİLEŞTİRECEĞİNE, «Filipin demokrasiciliği düzeninde ulusal güçlerin hiçbirinin, ne proletaryanın ne küçük burjuvazinin kendi öz siyasi örgütüyle politika alanında yer almasının imkansız olduğu daha iyi, daha açık seçik anlaşıl»mıştır, diyerek sözler döktürmesi ve hareketimizi PARTİSİZLEŞTİRMESİDİR. Al Aydınlık - Ak Aydınlık ayırımında da ve diğer ayrılıkların temelinde de hep yatan şey: parti sentezinin yaratılamayışı, momentin hep kaçırılışıdır.

«Türkiye İşçi Partisi» tezine karşı, MDD antitezi çıkmış, ancak bir türlü proleterya partisi sentezine geçilememiştir. İşte bu durum, proleterya partisi sentezinden kaçışlar ve sentezi kaçırışlar, gençliğimizi partisiz olarak, kendi başına, op - ortada, her türlü eğilimlere ve olumlu - olumsuz her türlü atılımlara açık bırakmıştır.

1) T.İ.P.'in korkak, sağ teslimiyetçi tutumlu burjuva sosyalizm tezi,

2) MDD'nin partisizliği teorileştiren küçük burjuvaca sosyalizm antitezi

Proleteryaca parti sentezine atlıyamaması, gençliğimizde tapayı attırdı ve kendisi bir tez olarak ortaya atıldı :

1) TİP'in korkak ve sağ teslimiyetçi politikası (burjuva sosyalizmi) diyalektik zıddına atlıyarak, gençliğimiz içinde; gözü kara atlayışa, sol maceracı politikaya (küçük burjuva ihtilalciliğine) dönüştü.

2) MDD'nin partileşmekten kaçması ve bu momenti devamlı kaçırtması da gençliğimizde zıddına atlayıp; «parti biziz» denmesine ve yuvarların, mahfillerin kendini «parti» ilân etmesine dönüştü.

Banka soyma, adam kaçırma hareketleri ile başlıyan ve Kızıldere intihar harekatı ile son bulan bir dönem yaşadık. Hiç bir tez ve antitezin proleter ya sentezini yaratamadığı sürece başarılı olamıyacağını, bu sentezinde ancak işçi sınıfı ile olabileceğini çok acı da olsa yaşadığımız gerçeklerle bir kere daha gördük.

Olumluluğumuz bir yana, gençlik olarak en büyük eksikliğimiz, olumsuzluğumuz nerelerde toplanıyordu?

A) Genel olarak sosyalizm bilimini kavramadaki eksikliğimiz: Genç insanlar olarak öylesine hareketli öylesine hızlı bir dönem geçiriyorduk ki, dünkü o ardı arkası kesilmeyen eylemlerden başamızı kaldırarak okuyup öğrenmeye kolay kolay vakit bulamıyorduk. Davranmaktan düşünmeye pek vakit bulamayınca, elbette düşünce ve davranışın diyalektik birliği kopuyor, teorik konularda eksikliğimiz genelleşiyor, düşünme bir kaç kişinin insiyatifinde kalıyordu. Partili çalışma içinde asgariye indirilebilecek bu eksikliğimiz, partisiz ortamda daha da kangranlaşıyordu. Gençlğin militan kadrosundaki teorik eksiklik, kaçınılmaz olarak bir çok eğilimlerin, düşüncelerin gelişip serpilmesine yol açıyordu.

B) Özel olarak devrimci TARİHİMİZİ BİLMEDE ve KAVRAMADAKİ eksikliğimiz: Eskiden beri sık sık söylenen bir şey vardır: «50 yıllık sosyalist geçmişimizin mirasçısı olarak...» diye başlanır ve ardı arkası kesilmez edebiyatlar yapılır. Sosyalist geçmişimize sahip çıkmak için öncelikle onu bilmeliyiz. Geçmişimizi sabırla araştırmalı, en azından yapılan araştırmaları inceleyip dersler çıkarmalıyız. Sonra, olumsuz yanları olumlulaştırmalı ve Geçmişimizin bütün olumlu yanlarına sahip çıkmalıyız. Yapılan yanlışlara tekrar düşmemek için tek çıkar yol budur.

Gençliğimiz geçmişini bilmiyor. Dünkü hastalıklı «yol gösterciler» (önce TİP sonra MDD) lafta geçmiş de işde, sol mücadeleyi kendi ile başlatıp zuhur ediyor ve gençliğimize kötü örnek oluyordu. Ne yazık ki, genç kuşağımızın kendi içinden çıkardığı liderleri de bu eğilimin etkisinde kaldılar.

Gençliğimizin bu iki eksiği, yukarıda belirttiğimiz proleterya sentezinin doğmadığı ortamda: beraberce yaşadığımız, bir çok acı ve üzücü olaylara yol açtı.

Ve şimdi yeni bir döneme giriyoruz. Bütün sol yayınların yasaklandığı, onlarca genç kardeşimizin öldürüldüğü, yüzlercemizin çeşitli işkence yapılarak hapsedildiği, mahkum edildiği bir ortamdan sonra; devrimci düşünce ve davranışa NİSBİ de olsa yaşama hakkı «tanıyan» yeni bir döneme giriyoruz. Geçmişin bütün hatalarını gençliğimize yükleyen ve yeniden solu derleme çığlıklarıyla işçi sınıfının gerçek partisinin kurulmasını engelleyen burjuva sosyalizminin bütün pisliği ve iğrençliği ile hortladığı bir döneme giriyoruz.

Kendisini işçi sınıfına, sosyalizme adayan her devrimcinin görevi; en zor şartlarda bile gözünü kırpmadan, ikirciliğe düşmeden mücadelesine devam edebilecek nitelikte olan işçi sınıfının partisi yeniden örgütlemektir .Geçmişteki yanılgılarımızı bir daha gözden geçirelim ki, gelecekte de yine aynı hatalara düşmeyelim.

GÖREV : PROLETARYA PARTİSİNİ YENİDEN ÖRGÜTLEMEKTİR. Bunun için;

1 — Acılarımızı hâlâ içimizde taşıdığımız sol maceracı davranışların, yuvar ve çete savaşlarının yanlışlığını ve zararlarını görelim.

2 — Gençliğimizin bu yola dökülmesindeki baş sorumlu olan burjuva sosyalizminin sapklığını görelim. Burjuva sosyalizminin geçmişteki hata ve provokasyonlarının daha da tehlikeli biçimlerde yeniden tezgahlandığı ınanlıyalım ve maskesini indirelim.

Devrimci hareketimizin sağ teslimiyetçi çizgiden ye sıçramasını önleyemedik. Ancak ,şimdi hiç olmazsa bütün gerçek devrimciler el ve gönül birliği ederek sağ teslimiyetçi burjuva sosyalizminin yeniden canlanmasını ve sosyalist hareketimizin başına yeniden bela olmasını önliyebilir ve önlemelidir de. Bunun tek yolu, PROLETARYA PARTİSİNİ YENİDEN ÖRGÜTLEMEKTİR.

Yiğit işçi sınfıımız bu görev için kararlı ve azimli olarak dimdik ayakta bekliyor. Yeter ki gençliğimiz de bir yol, derlemeye ve derlemeye karar versin. 50 yıllık sosyalist mücadele tarihimizden yararlanarak yeniden atılım yapmak boynumuzun borcudur. Bu görevden hiç bir devrimci genç kaçmamalı, derhal proleteryanın safında yer almalıdır.

Gerçek devrimciler bu zor ve şerefli görevi her türlü provokasyon ihtimalina rağmen elbette başaracaklardır.

Güvencimiz : YİĞİT İŞÇİ SINIFI ve ONUN OMUZDAŞI GENÇLİĞİMİZDİR.

Bugünkü Türkiye Ekonomi - Politikası

Bu araştırma, uzun inceleme zincirinin bir halkasıdır. Şimdiki Türkiye Finan-Kapital tehakkümünün Şehirlerimize ve Kırlarımıza nasıl musallat olduğunu iki ayrı ayrımcıkta ele alıyoruz.

Ayrım I

ŞEHİRDE : FİNANS KAPİTAL

Şehirlerimizdeki Finans-Kapital tehakkümüne ve Sermaye oyunlarına resmî istatistikler ölçüsünde işaret ediyoruz.

Millî Gelirde Şehirlinin Köye Tehakkümü

Önceden bilinmesi gereken bir alfabecil gerçeklik var: Türkiye 20 nci yüzyıldaki dünyamızın Kapitalist kesiminde yaşıyor. 20 nci yüzyılın Kapitalizminde egemen ekonomi temeli, Batı dilinde: Finans-Kapital, Osmanlıcada: Mâli Sermaye denilen tekelci kapitalizmdir.

Tekelci Kapitalizm Batıya 19 uncu yüzyıl sonunda egemen olmuştur. Bir paradoks olmak üzere, Türkiye daha 19 uncu yüzyılın ortalarından beri Finans-Kapitalin tahakkümü altına girmiştir. Beş on yabancı Şirket, Kırım Savaşından beri Türkiyenin ekonomisine, mâliyesine ,başlıca üretim ve devlet alanlarına pençesini atabilmiştir. Batı'dan tek «ileri» olduğumuz yan, bu Tekelci Sermaye tahakkümüne herkesten erken uğrayışımızdır.

Bu gerçeklik açısından ekonomi yapımızın karakteristiğini rakamlarla belirtmek ilginç olur.

Bir ülke ekonomisinin temeli üretim alanıdır. Kapitalizmde iki büyük ve apayrı üretim alanı her gün biraz daha birbirinden uçurumla ayrılır: 1 — Sanayi üretimi, 2 — Tarım üretimi.

Hacım bakımından Tarım alanı çok geniştir. Nüfus'umuzun % 75'i tarım üretimi ile uğraşır. İhracat'ımızın % 80i tarım ürünüdür. Ancak bu görünüşün altında bir trajedi yatar: 1969 yılı İstihsal Sektörleri itibariyle (1961 sabit fiyatlariyle) Türkiye Millî Gelirine bakalım.

Piyasa fialarıyla

Gayri Safî Millî Hasıla		Sanayi
90.078,8 milyon		15.897,0
Ziraat	**İnşaat Sanayii**	**Ulaştırma**
24.208,8	5.400,5	6.127,4

Bu ne demektir? Türkiye'de üretim, sanayii ile ziraat alanında madde yaratır. Bunlara İnşaat ile Ulaştırmayı da katarsak, madde yaratan sanayi: 27.424,9 milyon, tarım: 24.208,8 milyon tutar. Tüm madde üretimi: 51.633,7 milyon olur. Bu üretilen maddelerin üzerinden: Ticaret, Banka, Devlet, Serbest Meslek ve Emlâk Sahipleri 38.445,1 milyon gelir sağlıyorlar. Ulaştırma'nın maddî değer yaratma yeteneği bir yana bırakılırsa, şu sonuca varıyoruz: Türkiye'de Millî Gelirin kabataslak bir yarısı gerçek madde değeri yaratarak, öbür yarısı yaratmaksızın benimseniyor.

Daha ilginç yanı ise, madde değeri yaratan % 75 tarım insanımızı, Millî Gelirimizin ancak % 26 sı temsil ediyor. Nüfusumuzun görünüşte % 25'i ise, Millî Gelirde % 74 pay sahibi oluyor. Bu kabataslak durum, Türkiye alınyazısında kimin ve neyin ağır bastığını belirtiyor. İnsan kalabılığı olarak 4 te 1 şehir nüfusu, Millî Gelirin 4 te 3 üne egemendir. Tek sözle, şehir köye 9 kat üstünlük taşır. Kabalamaca, şehirli köylüye 9 kat tahakküm yapar!

Köyün Tarım ekonomisi ile Şehir faaliyetlerinin Millî Gelir içinde gelişim orantıları çok dikkate değer. Tarım millî geliri 1961 yılında 100 iken, 1969 yılı 100,8 olur. Yâni 9 yılda %1 bile artış yoktur. Aynı süre için Gayrisâfi Millî Hasıla 100 den 107'ye çıkar. Köy millî geliri binde birden az, Şehir millî geliri yüzde birden az artmıştır. Her yıl Köy millî geliri 0,08 ve tüm (köyü de içine alan Şehir) millî geliri 0,77 artar. Gene Köy, millet gelişimi içinde 9 kat aşağıda kalır.

Ancak tüm Millî gelir yerine yalnız Sanayi millî gelirine bakarsak, ayrıcalık daha çok büyür. Sanayi 1961 yılı 100 iken 1969 yılı 112 olur. O zaman Tarım yılda 0,08 ve Sanayi 1,33 artar. Yuvarlak hesap, Sanayi her yıl Tarımın 16 katı daha çok Millî Gelir payı edinir! eŞhir Sanayicisi (Kapitalist, Köylülüğün (içinde agavâtı, eşrafı, âyanı, tefecisi, bezirgânı ile birlikte) 16 katı gelişim olanağı gösterir.

Şehir alanında durum nasıldır? Orada insanlarla olanakların orantısı büsbütün korkunç denecek kertede ters düşer. Millî Gelir açısından, Şehirde madde değeri yaratan Sanayi, İnşaat, Ulaştırma 27 milyar küsur, yaratmıyan faaliyetler 38.445,3 milyon (hemen 38,5 milyar) değeri temsil ediyor. Ulaştırmanın madde yaratma yeteneği bir yana bırakılırsa, yuvarlak hesap: Madde yaratan faaliyetler 25 milyardan çok az, yaratmıyanlar 40 milyardan pek çok fazla değeri benimsiyorlar. Yâni, Tarım dışı millî gelir içinde: madde yaratanlar %40, yaratmıyanlar %60 pay benimsiyorlar.

Kısacası, daha Millî Gelirin kaba rakamları bile, yaratmıyanı yaratana üstün çıkarıyor.

Kamu ve Özel Sanayi Büyükleri

En yaratıcı faaliyet alanı Sanayi'dir. Orada ne oluyor? Bütün Sınıfı Toplumların deyimi ile: en yaman biçimde «büyük balık küçük balığı yiyor.» Yalnız işyerlerinin büyük (10 kişiden fazla çalıştıran) ve küçük olanlarını gözden geçirmek yeterince düşündürücüdür. 157.759 küçük işyerinin karşısında 3012 büyük işyeri var. Sayıca Büyükler %1,9 ve Küçükler: %98,1 ediyor. Ama, o yüzde iki bile etmiyen büyük işyerleri: işçilerin 10 da 7 sine (%69,4) ücretlerin 10 da 9 una yakınını (%85,9) öder; satınalınan veya devredilen mal ve hizmetlerle, satışların veya devredilen mal ve hizmetlerle, satışların ve ifa edilen hizmetlerin hemen hemen 4 te 3 ünü başarır (%73,1 v 75,3).

(Devamı gelecek sayıda)

— İKTİSATÇI —